

Ἀπόστολος Ζῶτος

ΤΟ ΛΙΠΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ

Επιμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Επιμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Εθνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

Σχέδιο εξωφύλλου: Αντώνης Φαρίδης

© Απόστολος Ζῶτος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ

Ζ. Πηγῆς 49, 106 81 Ἀθήνα

210 32 44 908, foinikas.gr@gmail.com

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΕΛΕΓΕΙΟ»

Ἀβέρωφ 7, 441 00 Κόνιτσα

26 550 22 698

ISBN: 978-960-6849-11-4

ΤΟ ΛΙΠΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Εταιρεία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Επιμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Ἀπόστολος Ζῶτος

ΤΟ ΛΙΠΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
55207
27-8-13
889.3207

Κωδ. εγγ. 8263

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΕΛΕΓΕΙΟ

Μαλέαν κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε

Στράβων

Μέ λογισμό καί μ' ὄνειρο

Διονύσιος Σολωμός

“Ολοι τ' ἀγαποῦν τά τραύματά τους. . . καί, σέ ὥρες μοναξιᾶς
πού κανεῖς δέν τοὺς βλέπει, σκύβουν καί με λατρεία τά φιλοῦν
τά βαθιά, σκοτεινά τραύματά τους.

«Ἡ οὐλή», Ε. Χ. Γονατᾶς, Κρύπτη

Επιμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Ἡ ψηλή σιλουέτα τοῦ φαροφύλακος, φυγαδευμένη ἀπό τοὺς ψιθύρους τῶν ναυαγῶν, σέ ἀκαθόριστον κατευθύνεται σημεῖον τῆς προκυμαίας, μέ παφλασμόν φαιοπράσινου κύματος ἀπό τίς προσευχές τοῦ κάβουρα ἢ τίς κυκλοτερεῖς δεισιδαιμονίες ἐθισμένου στή δρόσο ξιφία. Ἀόριστη μορφή ἀναρχικῆς γαλήνης μέσα στό μυρωμένο φῶς. Νωχελικά σέ φίλιες ταξιδεύει σκέψεις στά καλέσματα τῶν ἐμμιονῶν. Ἄροτρα τά μελανιασμένα νύχια ὀργώνουν ὡς μέσα βαθιά τήν μυστηριώδη ὑποφώσκουσα κυανή εὐπάθεια τῶν κυμάτων. Ὁ ἄνεμος τόν λικνίζει, κάθε τόσο, λεμβοῦχο μῶβ σύννεφου, θέλοντας νά τόν καταποντίσει σ' ἓνα μακρὺ θαλασσινό κάβο-Μαλέα.

Γοργόνες σέ πελαγίσια ὁδοιποροῦν στρέμματα.

Περπατᾶ κομμένος ἀπό τήν πανσέληνο, ἀναδυόμενος μέσα ἀπό τά ἀφρολούλουδα τῶν κυμάτων. Ἀνέγγιχτος σάν αὐγή. Ἀθῶος δίχως ἐνοχές ἢ ἐρινύων κηλίδα. Στ' ἄσπρα του δόντια φυτρώνει ἀμάραντος πού κάτι ἀναμιμνήσκεται.

Χίλιες ποικιλίες σάρκας στά χείλη, χείλη θανάτου,
νά ἐγγίζεται ἕνας ροδόκηπος μέ στήμονες, κρου-
νούς καί φαντάσματα. "Όλα τά ὑπάρχοντα καί τά
παρθένα τῆς φύσης, πού πρῶιμα ὠμόσανε ἀμυγδα-
λιές κερκίλια διάττοντα.

Αἱμάτινη βροχή στά μάτια, καί τό σύννεφο ξε-
νιτεμένο στή γλῶσσα του, σταχτί γλῶσσα καί μῶβ,
περιπαίχτρα ὁμορφης ὄχεντρας σέ σταροχώραφα μέ
τζιτζίκια.

Εὐμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Μέ δέρμα ξεραμένο από τόν αέρα, έαυτό κατάκοπο, κυανός ἤδη από αναμνήσεις, τό νυφικό φθέγεται τῆς σελήνης, τόν ἀρχαῖο ἀκούγοντας ἦχο τῆς έσπέρας στ' αὐτιά, στήν αίματώδη παλάμη του πεντάτευχη κοίτη δακρύων.

Λιπόθυμος παρίας, σακάτης τοῦ ἰκριώματος ἰδαλγῶν, ρομαντικός τῆς νωχέλειας, τελευταῖος πάνω στό ἀκρωτήρι αὐτό χωρίς κόν ὁ γαλανός ξιφίας τῆ μοίρα του μέ χαλασμένα δόντια ἀκρογιαλιᾶς νά ξεγελάσει. Στόν πρωαῖο τῆς λύπης του ἰστό θυμωμένη θρυλοῦσε ἡ θάλασσα.

Ἐπειδή στήν ἄκρη τῆς Πελοπόννησος, στά σύνορα τοῦ παντός μελαγχολία καί ἄλατι τῆς φρίκης ἔχουν τήν ἴδια πάντα γεύση.

Κατάφωτος ὁ κάβο Μαλέας καί ὄλο εὐγένεια·

θαλάσσια πενθοῦν ξύλα

βάρκες ναυαγίων

σελῆνες

ὔδατα νηπενθῆ.

Φημισμένος ὁ φάρος

ἐπιδεικτικά εὐκλεῆς μετέωρος πάνω ἀπό τά κύματα

τή μεταμέλεια πίνοντας τῆς βροχῆς

λιωμένο χιόνι

σπαργωμένος μέσα στή λήθη

στό ρέκβιεμ τῆς μοίρας τοῦ ὕψους

τήν ἐρημία σου δάνεισε

ἀκρωτηριασμένες γραμμές

τή μνεία τοῦ ἔρωτος

τό ἀσυνήθιστο τῶν θαλάσσιων ὑποσχέσεων

ῥαβδὸς ῥαβδὸς μύηση ὑπέρτατη

τήν καλλιτεχνική πανουργία τοῦ κύματος·

σκορπώντας ἀφειδῶς σύννεφα στούς ὀρίζοντες τῶν

ματιῶν σου ἐχέμυθο ὄρκο ὑψικάμινης τρυφῆς

ἀνεμπόδιστη εἰμαρμένη.

Ἄνελπιστος
κι ὅμως φτάνει
ὅπως κάργιες στήν προκυμαία
ἢ
ἄλογο σφαγμένο
σάν τριαντάφυλλο
ὁ θάνατος.

Ἡ σέπια τοῦ βυθοῦ
μπογιές τῆς θάλασσας καί ναυάγια
γεωγράφισαν τόν ὦμο σου
ξαφνικός πουνέντες μέ χίλια κοράλλια
σκαλί σκαλί
ὡς τό λαιμό τοῦ κύκνου.

Ὁραῖος σάν οἰακισμός κεραυνοῦ
βαθυκύανη μελαγχολία βροχῆς.
Ἄσυνήθιστο μάλλον θαῦμα.

Ἐνα στρογγυλό ἀγγέλλει κῦμα
σκοτεινάσμενα ἱστία
μέ ψάρια ὑπέροχα στό φῶς καί τοῦ βυθοῦ τί λάσπη.

Στό πράσινο πού ξεθωριάζει
ἕνας γλᾶρος ἔτοιμος νά πετάξει στόν οὐρανό
ἀστράφτει σάν ἀρχάγγελος.

Ἡ ραχοκοκαλιά ενός ψαριουῦ στὸν ἀμμόλοφο
τῆ δωρεάν συνάζει σοφία τοῦ ὠκεανουῦ·

σκοῦρα καί μώβ
ἀστράφτουν φύκια σχιστά
ἀριθμοί τοῦ ὑπερήλικου μπλέ

τό μέγιστον μάθημα οἴνοπος πόντου.

Νά ὑμνηθεῖ ἐπαξίως ὁ ἔρωτας.

Φῶς κυανό ἀπλοῦται
ὄμορφο καί σέ ἄκρα ἀπόγνωσι
φῶς μέ εὐλάβεια Ἄδην
τὴν ἀγριότητα τῆς μετάστασις τοῦ Ἀχέροντα.
Φῶς πού χειμαρροῦται ἀγωνιωδῶς
μέ φειδώ ἐνίοτε
ἀπανθρακωμένων ἀσμάτων.

Φῶς ἀνοιχτῆς πληγῆς πού οὐδέποτε ἰάθη.

Ἄμμουδερὸς φόβος ὁ θάνατος κοιμᾶται μέσα σέ
κάθε ρυτίδα.

Ναρκισσισμός κυλιέται τῆς σύνεσης τοῦ ὀρίζοντος, ἐγκωμιαστικά τοῦ ἀπογεύματος σύννεφα, ἡ ποικιλία τῶν νυχτερινῶν ἡδονῶν, μά πιά πολύ τό ρῆμα «ξόδιασε» πρὸς ἄγωνα ἀγάπη.

Στίς παραλίες θαμμένη ὡς κτέρισμα ὀλονύχτια ραχοκοκαλιά ἀχαλίνωτου ἀσελγοῦντος σαργοῦ. Κατάκοπη ἡ λήθη τῶν ναυαγίων. Μέ λείψανα ἐξιστορήσεως τῆς σελήνης φαντάσματα κωππλατοῦν στόν οὐρανό τό πορτοκαλί της ἀδιάβροχο. Στό τέλος μένει μόνο τό ἄσπρο. Κι ὕστερα ὁ ἄγγελος ξυπόλητος μέ τή σκουριά τῶν βράχων καί τήν ἀπουσία μουσκεύει τά φτερά του στά κύματα.

Ἡ ψυχὴ του αἰωρούμενη ὡς ρυάκι πάνω στήν ἀποκοιμισμένη θάλασσα.

Τήν ἀναπνοή ἀκροάζεται τοῦ πρωιοῦ, ἀποκοιμισμένα ἀγριόχορτα. Εἶναι ἡ συνετή ἐποχή τῶν βροχῶν. Ὑπνοβάτες ὁδοιποροῦν ἐπάνω στά γαλήνια κύματα στήν κορυφή τῆς θάλασσας, ὅταν σωπαίνει ὁ ψίθυρος τῶν νερῶν καί τά θαύματα. Μουσική φθέγγεται ἡ λήθη τῶν ναυαγίων, σέ πανσέλινα ἡρεμισμένα ἰστία πού κελαρύζει ἡ δεισιδαιμονία ἐνός λοστρόμου. Ὁ ὕπνος ἔχει μάτια μελανά ἀπό τήν κούραση.

Πολύ τοῦ ἀρέσει αὐτή ἡ μουσική τῶν σαργῶν,
καθώς οἱ νυχτερινές θάλασσες τό πρωινό ἐνδύονται
ἄστρο τῆς καλοσύνης τους.

Φιλαρμονικές μακριά στόν ὀρίζοντα νωχελικά
παιανίζουν πένθιμα ἐμβατήρια. Βάρκα σάπια πού
τήν καῖνε καί πού μυρίζει ὄμορφα ὄνειρα, ξεχασμέ-
νο παρελθόν χωρικῶν, τή ζωή ἀσημένιων ψαράδων.
Σύνθετη κραυγή γλάρων. Ἐξωφρενικές κουπαστές
μέσα στό μίνιο.

Ἄ χειμερινός χρόνος καί ἡ λύπη του τόν μελαγχό-
λου ἄσυναισθήτως. Ἡ ἐρημιά τοῦ γνέφει νοήματα
περιπαθῆ.

Ἄταν στό δρύινο κάθισε τραπέζι μέ τ' ἀτσαλένια
καρφιά, στίς σαρακοφαγωμένες ἀκουμπώντας σανί-
δες, σφύριζε ὁ ἄερας προοίμιο δροσεροῦ βοριᾶ,
κι εὐωδιά ἀπό ἀρμαθιές πιπεριές, σαμοβάρι καί νυ-
χτοπεταλούδες, καί τά μάτια ἄνοιγε πάνω στούς
ἀκυβέρνητους λόφους τῶν λουλουδιῶν στό λευκό
ἄλώνι μέ τίς παγωμένες ἀποθῆκες τοῦ σταριοῦ καί
τῆς σίκαλης.

Ἡ γριά Βιργινία μέ ἀλλοιωμένη τήν ὠχρή της ὄψη,
στά ὠραῖα θαλασσινά ἔφερε χαράματα τόν καφέ
καί τό νερό. Σάν παροιμία εἶχε τήν γλῶσσα καί μι-
λοῦσε. Ἐνα ψέμα κομψό. Νεραίδες παντοῦ μέ ἀμερι-
μνησία ὄνειρου καί κόκκινα σκουλαρίκια, γλάροι

μέ τόσα φτερά μέσα στήν ὑγρασία καί τήν ἴδονή,
ἀφρός, σαλιγκοκαύκι καί μία βάρκα θέαμα χιλίων
ἐνατενίσεων.

Ἡ λόγχη τῆς μοναξιᾶς ἔτοιμη.

Καί ἡ σιωπή μέ τή ματαιότητα τῆς πορσελά-
νης τοῦ φλιτζανιοῦ στό τραπέζι, πρωινή διάχυτη
ὁμορφιά στήν κάθε ὥρα τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου,
καθώς τήν αἱματόχροη κουρταλεῖ παλάμη του, στό
ἐφιαλτικά ὠραῖο φεγγάρι μέ τίς φακίδες καί τόν κα-
λό Θεό.

Τό ὠραῖο, κάλλιστον ἐν προκειμένῳ, ἀνοίξε σημει-
ωματάριον, δῶρον χειροτέχνη βιβλιοδέτη τῆς ὁδοῦ
Ζωοδόχου Πηγῆς, μακροθυμία ἢ βραβεῖο, καί μέ
φλογισμένη σκέψη ὄρισε ἐπαρκῶς μέσα στή γυμνή
ὑγρασία τά ἀναγκαῖα ἀλλά καί τά ἀπρόβλεπτα γιά
τόν χειμῶνα. Τά λογάριασε ὅλα, σάν νοικοκύρης
καλός τίς πιπεριές, ἔστω ἄγουρες στά περιβόλια ἢ
τό μεθοδικό ἔλεος χειρουργοῦ σέ ἄλγους δοκιμές,
μέ κουρασμένη μέτρησε προσοχή τά πάντα, σχολα-
στικός καί πρᾶος, καί θεωρώντας ὅτι ὅλα βαίνουν
καλῶς ἀνάσανε ἐξαγνισμένος μέσα στόν διστακτι-
κόν ἀέρα, πού ζυμωτό μύρισε ψωμί καί ἄγρια βου-
νίσια μέντα, καθώς μέ χέρι σκοτεινό καί σίγουρο,

μορφοποιούσε σέ ώραία γραφή, τά χρειώδη τῆς μοναχικῆς του ζωῆς.

“Ὅμως μία ἐκκρεμότητα τόν τυραννοῦσε ἀκαταπαύστως στό νοῦ καί τίς αἰσθήσεις. Ὁ φωτισμός τῆς κάμαρας, μέ τίς ώραῖες σκιές τοῦ ἔρωτος πού τρεμόσβηναν καί ἔδιωχναν μακριά τό θάνατο.

Κοίταξε λοξά ἐκ παραδρομῆς τίς σημειώσεις του στόν κατάλογο, τίς προφηθεῖσες ἐξαίσεις καί μᾶλλον νηπενθεῖς λύσεις.

Φῶς ἀπό λίπος φώκιας, μᾶλλον αὐτῆς πού μοιρολογοῦσε γοερά καί παράφορα τήν Ἀκριβούλα στό διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη, καθῶς πένθιμα καί κατακόρυφα διαιρεῖται τό ἡλιοβασίλεμα σέ μία σειρά ἀπό φοινικιές.

Ἐξαίσιο φῶς φάλαινας, ἀπό ἓνα κακάβι λίπος, πού γενναιόδωρα τοῦ χάρισε ἓνας δαιμονισμένος λοστρόμος ἀπό τήν Καταλονία, γεμάτος πραότητα καί σιγή θανατηφόρο. Μία πανηγυρική τό σούφρωσε νύχτα στό Κεράκας, στά σκοτεινά στενά τῆς ἀγορᾶς, σ’ ἓνα κακόφημο μπάρ μέ διαφημίσεις σιγαρέτων καί ἱκεσίες μαύρων ματιῶν, πολλή ἀνάμνηση ἀλκοόλ, τῆ συνοδεία ἑνός θλιμμένου πιάνου καί μίας χλωμῆς δεσποινίδος, σ’ ἓνα δωμάτιο χωρίς ἀνθοδέσμες, γυμνό σάν μάτι πεθαμένου μαστόρου στά ξένα.

Φῶς ἀπό λάδι Καλαμάτας.

Τό πρόσφερε σ' ἓνα ταξίδι του στή Μάνη, χήρα Μανιάτισσα καμωμένη ἀπό λιθάρια, μέ τά σταρένια χέρια της, ἔτσι ἀπό ὀρθόδοξη παράξενη ἰδιοτροπία, αἰσθήματα ἐκμισχευόμενη ἀλλόκοτου ἐνδιαφέροντος σέ τενεκεδένιο ἀγγεῖο ἐκ προικός. Μέ στῆθος εὐῶδες καί πατήματα λαφίνας ὕπτια θερινή ἀδράνεια ἐπί τῆς ἄμμου καί ξύλινη σιωπή. Τά πάθη της μέ τυφλή συλλογή χόρτασαν τή γύμνια καί τά μυρωδικά. Ὡλένη μέ ἄνοιξη εὐωδιᾶς, αὐπνία Ταῦγετου, μεθυστική γύρη Εὐρώτα.

Στό λαιμό της μέ καλαισθησία πολλή ἐλατήριο πένθιμο ἀπό ἓνα ρολογάδικο τῆς Ἑλβετίας, ὅπου ἡ καλαματιανή μουσική της γιότι ἰαμβους ἐδέπεσε ἀνάπαιστους ἀπαράμιλλα περιλαλητους γιά τή λεπτή της ὀμορφιά σέ παρθεναγωγεῖα καί γλωσσικά γυμνάσια.

Καί γιά νά ξεπεράσει τό φθόνο τοῦ χειμῶνα, τή μυρωδία τῆς ἀπελπισίας, ἴσως τή ματαιότητα τῶν πραγμάτων, τοῦ πάσαρε κρυφά, μαῦρο ὑλικό μυθώδους εὐωδίας ἀπό φυτεία ὀρεινή στήν Καλαμάτα.

Μισόβγαινε ἀπ' τόν ἀφρό τό κῦμα, μ' ἓνα ὑπέροχο ψιθύρισμα, στήν ἴριδα ἀδημονώντας νά ἐδραιώσει

του ὀρίζοντος, στήν τυραννία του σιρόκου, τήν ἀρτιότητα τῆς καμπύλης του. Μυρουδιά σαπίλας ἀπό τήν κόκκινη φτάνει βάρκα, τό πρασινωπό νερό. Τρυφηλά ἤχοῦν ταξίδια, οἱ φαντασιώσεις τῶν λαμνοκόπων. Ἐνας κυματισμός ἀργός τό σανίδωμα σπκώνει του τραπεζιοῦ, τό βλέμμα του πάγωνε στά βλέφαρα, ἀμφίθυμα τά χεῖλη ἀπό τόν ἄνεμο πρησμένα καί τή μελαγχολία, ἡ ψυχὴ του ὀδήγησε τά χέρια στό φάκελο μέ μία περίεργη ἀδεξιότητα. Τόν ἔφερε τήν προηγούμενη μέρα ὁ σακάτης ταχυδρόμος μέ τήν ἀλαμπουρνέζικη σιλουέτα καί τό χακί ἀμπέχο. Του χάρισε ἀκόμη γλυκοπατάτες σέ λαδόχαρτο κι ἓνα πορτοκαλί φανάρι γιά τίς ἄγριες νύχτες μέ τίς βροχές.

Ἐνας φάκελος αἰωνιότητα σφραγισμένος καλά.

Διονυσιακή, ἀνεξήγητα ἄπληστη ἐπιφάνεια. Εἶχε ὑπέροχο ρόζ χρῶμα, νοσταλγικό καί πρᾶο, ὅπως ἐκεῖνο πού ἀπέκτησε ἀκαριαῖα ὁ μικρός μπούρμπουλας στό παράδοξο κείμενο του Ε. Χ. Γονατᾶ ἢ ἀκροτελεύτια ἀπόχρωση σέ μαντόνα του Καραβάτζιο.

Ἀνέπνεε ἀνεμώνη. Ἀϋπνία ἄνθους μέ κρίματα ὕπνου. Τό ἀγίασον τῆς αὐγῆς. Μεθυστική συντομία κελαηδισμῶν, ἀποτυπώματα μικρῆς μέλισσας πού

ἔχασε στά τριαντάφυλλα τή μητριά της ἀπό μίσχο
ὡς σύριγγα ἀνείπωτου δηλητηρίου.

Ὅσο τόν κοιτοῦσε μέ θαυμασμό περίσσιο, τό
κεφάλι του γέμιζε ἥλιους, σελῆνες καί ἀστραπές,
ἐπιφανεῖς χρονολογίες τῆς ζωῆς του, εὐχάριστες
ἀναγγελίες ἢ εἰδήσεις νηπενθεῖς, κομῆτες, τή μεγάλη
αὐπνία τῆς θάλασσας.

Ἐβλεπε τώρα τόν φάκελο, ὅπως ἀγγελτῆρια θα-
νάτου, ἀρτιότητα ἐπιτύμβιας σελήνης σέ φιλατρά ἢ
γράμματα πάλαι ποτέ ἀγαπημένων γυναικῶν, φιλοξε-
νία ἢ ἐξαπάτησι ἀισθημάτων, προσκλητήρια σέ γά-
μους φίλων, σιδερά, πεταλωτῆ, λουστρόμου, ράφτη
ἢ βαφτίσεις ἀγγέλων μέ πλατύφυλλα ὀνόματα, κάθε
εἶδους πρόσκλησι σέ κομψότητα κενουῦ, καί τελι-
κά ρομαντική ἐπικίνδυνη ἀλληλογραφία ἰδεώδους
αὐτόχειρα τὰ μεσάνυχτα μέ σάπιους ἀγγέλους καί
ώραίους τρελοῦς ποιητές.

Ἐκλεισε ἀνεπαίσθητα τά βελούδινα βλέφαρά
του, καί μέσ στά σκότη, εἶδε πεντακάθαρα τήν ἀγα-
πημένη του στήν ἀπέναντι στεριά, στήν εὐώδη αὐλή
της, μ' ἓνα ἐξαίσιο τσίτι πού ὑπόσχονταν τά πάντα
στά λαγόνια καί τούς μηρούς, νά ποτίζει τά ρόδα

της. Ἐκοίταζε πέρα ὡς πέρα ὀλοκάθαρα τὰ ψάρια τῆς θάλασσης καί τόν ὠραῖο θίασο ἀγαπημένων προσώπων, νά περπατᾶ ἀορίστως στήν προκυμαία, ὑπό τούς ἤχους παλιῶν φιλαρμονικῶν καί πρόσφατων κρότων ἀπό τὰ θορυβώδη δόντια τῆς ἐρημίας.

“Ὅταν μέ φειδώ ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε τό φάκελο γδυμένο ἀπό τό ὄνομα τοῦ ἀποστολέα. Ὅμως δέν ἔφτασαν οἱ ὀδυρμοί δυό κυμάτων καί τό ὄνομα ξαναζωντάνεψε μέ τή βαφή τριαντάφυλλων. Τότε ὡς ἀπόβλητο ἕνα κεφαλαῖο Ἰ λεπτό καί εὐθραυστο τοῦ μίλησε. Πεινάσαμε ἀλάτι, διψάσαμε ἰώδιο (Ἡπειρος γάρ) καί γιά τίς ἐσταυρωμένες ἀνάγκες μας πέσαμε στή θάλασσα μέ ἰαχές θριαμβικές καί χάχανα κακόβουλα καί τώρα νά ἔμαστε πάλι ἐδῶ λάμποντας ὀμορφῆ ὕφεση γλυκό σθένος τήν αὐτοπεποίθησή νιόγαμπρου κουφέτου.

Με χέρια πού ἔκαιγαν ἀπό αἰνιγματική καί μᾶλλον ἀδιέξοδη ἀδημονία, τρυφερά ἄνοιξε τό φάκελο, ἐνῶ ἡ θάλασσα ἦταν ὄλο ἡσυχία καί πάστρα. Ἡλικιωμένα δέντρα, ναυάγια πλοίων, στήμονες, ἄλογα, ἀφρολούλουδα, τέντωναν τ’ αὐτιά τους μήπως τήν ἀναπνοή ἀκροαστοῦν τοῦ χαρτιοῦ, τήν ἀνάσα τῶν δακτύλων, τή σιωπή τῆς γραφῆς. Σύννεφα μέ χρώ-

ματα τριαντάφυλλου, χρώμα ἀμέθυστου, ἔσκυψαν κάτω ἀπό τίς φιλύρες, δίπλα στά κοχύλια, μήπως κι αὐτά μυηθοῦν. Μέχρι καί δυό ἄγριες κάμπιες μέσα στῶν δέντρων τό χρυσάφι, στά ξερά τά φύλλα ἐλευθέρωναν τήν ἐτοιμότητά τους στό πνεῦμα νά ἐντρυφήσουν τῆς ἐπιστολῆς.

Μέ τόνους τρυφερούς στήν ψυχή, ὁ φαροφύλακας ὅπως βιβλίο ξεδίπλωνε ποιητῶν τό διπλωμένο γράμμα διστάζοντας καί τά θλιμμένα μάτια ἔλαμπαν κι εἶχαν ψυχή.

Σάν ἄφησε γιά μία στιγμή τόν φάκελο καί τό γράμμα στό τραπέζι ἀπό τήν αἰματώδη αἰσθάνθηκε παλάμη του μυρωδιά νά ἀναδύεται ἀγριόχορτου καί ἡ ροζιασμένη ὄψη της καθρέφτισε τόσα χρώματα μαγικά, μαῦρο καί κίτρινο κότσυφα πού χιονισμένο τουφεκίστηκε ἀπό γευμα μέ μαύρη πυρίτιδα ideal σέ μουσκεμένο ἀπό ὑγρασία περιβόλια καί κοιμητήρια, μέ ἀγλαδιές, μπλιές, βερικοκιές γεμάτα νεκρούς τοῦ ἑθνικοῦ καί τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ.

Τά χέρια πλημμύρισαν ἀπό εὐχαριστημένο φῶς, πού ἀχτινοβολοῦσε τοῦ Αὐγούστου ἡ πανσέληνος ἢ κόκκινες καντῆλες σέ ξυλόγλυπτο ἀπό χιονιαδίτες μαστόρους τέμπλο μοναστηριοῦ στήν ἀνεμόεσσα

πλὴν κρημνιζομένη στὸν πάτο τοῦ Σαραντάπορου
ἄτυχη καὶ μοιραία Ζέρμα.

Μέ μία πράσινη χάιδεψε ματιά τὸ ὠραῖο χαρτί
ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ τὸ αἰσθάνθηκε νὰ
σπαρταράει ὅπως τὰ ἀσημένια ψάρια στὰ χέρια του.
Θυμήθηκε τότε ὑπέροχα χαρτιά σέ ἀγλαόταγα
τυπογραφεῖα ἢ σέ ἐρασιτέχνες βιβλιοδέτες μανια-
κούς μέ τὴν τέχνη τοῦ βιβλίου. Τὸ χαρτί ὅμως αὐτὸ
ἦταν διαφορετικὸ στὴν ὑφή καὶ στὸ χρῶμα. Πονώ-
ντας τὴν μνήμη του αἴφνης ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ φίλος
του ὑπῆρξε κατὰ καιροῦς φιλότεχνος κλεπταποδό-
χος. Ἴσως κάποιος κλέφτης μοναστηριῶν, λόγιο λα-
μόγιο, νὰ ἀφαίρεσε λευκὲς σελίδες τῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ
τέλους ἀπὸ παμπάλαιο εὐαγγέλιο τυπωμένο στή
Βενετία ἀπὸ Γιαννιώτη μάστορα τυπογράφο.

Μοναστηρίσια μύριζε μούχλα, θυμωμένη δυσ-
διάκριτη λαβωματιά τοίχων ἀπὸ σεισμούς, ὑγρὴ
σαπίλα ὄχρας καὶ αἰθάλης, θάνατο, κερὶ καὶ λιβάνι
ἀπὸ ἀναμαλλιασμένο ἄγγελο. Μεσονυκτικὴ ἐγερ-
τήρια προσευχή, ὄρκο τρυφερό ἔναντι παθῶν ἀδι-
κοχαμένης ψυχῆς, ψιθυριστὸ μαῦρο ράσο, σκοτάδι
σέ χρυσὸ ἱερό, σκουριασμένη θεότητα.

Καταιγίδα ανάσαινε από άνεμόεν πετραχήλι, προ-
πατορικό μελάνι ἄρωμα βιολέτας.

Δαγκωμένο εὐωδίαζε σῦκο, ἔρημη μυρμηγκοφω-
λιά, δροσιά σέ κοιμητήρι, σάλιο ζυμωμένο μέ καλα-
μποκίσιο ἀλεύρι, ἀναδιπλωμένα σάβανα.

Ἴσως φορέματα γυναικῶν
στά περιστρεφόμενα φῶτα τοῦ φάρου.

Ἀπό τό φτεροκόπημα τοῦ χαρτιοῦ στά χαϊδευτικά
ἔφτανε χέρια του, ἡ βοή τῆς ἀφῆς χιλιάδων πνευ-
στῶν δαχτύλων. Τώρα οἱ λέξεις τῆς ἐπιστολῆς, ἐκ-
δικητικές, θυμωμένες, ἡδυπαθεῖς, ἀχάριστες, ἀνά-
σκελα ἐπί τῆς κλίνης τοῦ λευκοῦ κοιτοῦσαν τόν
σταχτί οὐρανό, σκουριασμένο σάν ξιφολόγχη ἀρχάγ-
γελου καί τά ἰστία τῆς βάρκας, βασανισμένα ραβδιά
ένός μυστικοῦ Οἰδίποδα τῆς βροχῆς.

Προσμίον συλλογίστηκε μίας μάταιας μελαγχο-
λίας.

Εἶχε καιρό νά χαρεῖ καί ἡ ἐπιστολή τοῦ φίλου του,
τήν χρυσότερη ἀνάδινε μνήμη γιά τήν λεπτή ὁμορ-
φιά καί τήν χάριν του.

Τόν θυμᾶμαι, λάτρη καί ἐπαΐοντα τῆς βροχῆς σ' ἓνα φρεσκοσκαμμένο τοῦ Γράμμου λαγούμι – μήπως καί ξεφύγουμε τίς ναπάλμ. Ἡ ὑπόστασις του κοΐτες εὐωδίαζε ποταμῶν, βασιλικό. Ὁραῖο παλληκάρι μέ χακί ἀντάρτικη φορεσιά, σταυρωτά φισεκλίκια, πού στό θόλο τοῦ οὐρανίσκου του δέν πρόλαβε νά τρέξει ἀκόμη σιρόπι ἀπό βύσσινο γλυκό ἐνῶ τό κόκκινο τῆς μπλιάς τήν ἐχεμύθεια ἐκμυστηρεύονταν τοῦ ρόζ στά χεῖλη του, φορές φορές πάλι δυνατή ἔφτανε μωρωδιά σάπιου ροδάκινου.

Τόν ὀνειρεύομαι νά ξεκουμπώνει τή γλαῖνη στήν πανσέληνο, νά δένει τά μαλλιά μ' ἀγριόχορτα λύπης πίσω ἀπ' τά βράχια, ἓνα μωβ μαντίλι, δῶρο τῆς καλῆς του δεμένο στό μπράτσο. Ἐμβρόντητος τόν ἔβλεπα νά γυαλίζει τ' ὄπλο του μέ σχοινοκαθαριστήρα καί λευκά πανιά, γράσο, μουρμουρίζοντας ἀπερίσκεπτα, παρότι περίφροντις. Τό ΜΙ δέν ἔχασε τίποτα ἀπό τή γοητεία του, ὅπως ἄλλωστε καί ὁ Ἀνδρέας Κάλβος τή λάμψη του.

Τόν φαντάζομαι ἀναμαλλιασμένο κομψές νά ἀφηγεῖται φανταστικές ἱστορίες στά λευκά γόνατα τῆς ἀγαπημένης του.

Τόν νοσταλγῶ νά ξοδεύει ἀφειδῶς τίς ἀρετές τῆς θεωρίας του καί μετά νά βόσκει ὑψιπετής κοπάδια γίδια καί πρόβατα, ἀστροπελέκια, ἐπίθετα, πυρά ἄλογα

Περιφρονητής τῆς ἀγαπημένης του
μέ αἰνιγματική ἐσωτερικότητα

ὅπως εὐκάλυπτος πού ζωγραφίζει θροῖζοντας ἀνθι-
σμένες λεπτομέρειες στή μέση ἑνός θερινοῦ κινημα-
τογράφου

ἢ ὅπως ὁ Γρανικός περνοῦσε ἀνέγγιχτος ἀπό τήν
ὀπή μίας βελόνας.

Οἱ σκέψεις δῆλωναν τήν ἀποτυχία του
πλὴν ἡ θεά τῆς κληματαριᾶς τό Μάρτιο ὅταν ἡ ἰδε-
ώδης χειρονομία κλαδεύοντας εὐδαιμονεῖ μέ εὐλά-
βεια.

Μέ μάτια εἰρηνικά του ἄρεσε μία ραπτομηχανή
πεσμένη στόν οὐρανό, ὁ ρομαντικός ταξιδιώτης
πού σφαιλιστά ἀνταμώνει παράθυρα, ἡ κλειδαριά
τό ἄνοστο ρουφώντας σκοτάδι τοῦ νόστου, ἄβατες
σελίδες τοῦ ὕπνου, κρασί καί μελάνι εἰκοσαετίας.

Σ' ὄλο του τό βίο ἔκλαιγε γοερά
ἐπειδή δέν ἔπεσε ἐξεγερμένος στοῦ Γράμμου τήν
ἦττα.

Τόν χαίρομαι μέ τήν λαϊκή αἰσθαντική ὀρθόδοξη
ἀγωγή, εἰρμός του ἀνάμεσα σέ ἑφτά χτυπήματα

τῆς καρδιᾶς καί πέντε παλμούς τοῦ αἵματος, ἡ αἰσθητική ἀγάπη τῶν ποταμῶν, ἡ ὠραιότης τῶν μαστόρων.

Κι ὕστερα παραβάτη, θηρευτὴν τοῦ πάθους γιὰ τὸν ἡδονισμό, θεράποντα ἀρχαϊκῆς εἰδωλολατρίας, νά προστυχαίνει τό ἰδεῶδες, σέ σπασμένες ἐποχές ὅταν οὐρλιάζουν οἱ ψυχές τῶν ποιητῶν, κι οἱ πόρνες ἐνεδρεύουν παντοῦ, πρόσωπα μέ μάσκες σέ καταστρώματα καφενείων.

Εὐμύσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Ἀγαπημένε μου φίλε, Πολυδεύκη

Ἔσπερα ἀπό πεισματωμένη ἔνοχη σιωπή μελαγχολικῆς εὐχαρίστησης, μυρίζοντας μέ ἡδυπάθεια τό χαρτί, τόν πρῶτο σου στέλνω φθινοπωρινό χαιρετισμό ἀπό τό ἔκτακτό μου δωμάτιο. Μία ἀναμμένη λάμπα πετρελαίου μέ καπνισμένο γυαλί ἀφημένη, ἐν μέσῳ βιβλίων, πάνω στή ραπτομηχανή τοῦ πατέρα μου, δίπλα σέ μία γυάλινη καράφα τσίπουρο, οἱ ἀσπροκέντητες κουρτίνες τῆς μάνας μου, στά ἐβδομήντα παρακαλῶ, καί στά παράθυρα κόκκινα στοιβαγμένα μῆλα πού εὐωδίαζαν τά χέρια τῆς καί τό σπίτι.

Ἐλπίζω καί ἐπιθυμῶ νά εἶσαι καλά, ἀκυβέρνητος ὅπως πάντα τῶν ὀνείρων καί τῶν νηπενθῶν φαντασιώσεών σου. Ἀνέκαθεν πιστεύα, στό ἔλεγα ἄλλωστε, ἀπό τότε πού οἱ ὄρκοι μας διεσταυρώθησαν, ὥσπερ τά νερά τοῦ Ἀώου καί τοῦ Σαραντάπορου, ὅτι ἐσύ εἶσαι Δόν Κιχώτης κι ἐγώ ὁ Σάντσο.

Ἐγώ εἶμαι ἐξαίσια μόνος. Δεινῶς μελαγχολῶ ἀνιῶν. Σέ δαισιθάνομαι στήν ξέρα σου, ὅμοια μόνον, καί σέ ἐπείγομαι μ' ἓνα αἰνίγμα ἀόριστης ἠθικῆς τάξεως. Βυθίζω τή μύτη τῆς πένας μου στό μελάνι, ἔσπερα ἀπό ἓνα ἀντιφατικό πλῆθος συγκινήσεων, πτώσεων καί ἀναλήψεων στούς οὐρανοῦς. Θά 'θελα

νά μπῶ σ' ἓνα ξύλινο σκαφίδιο ἀπό ρόμπολο πού ζυμώνει κάθε Σάββατο πρωί ἡ μάνα μου, νά πέσω στὸν Ἄωο καί νά πλεύσω σάν καλογυμνασμένος λεμβουῆχος, ἀνεμοτσακισμένος, στὸν κάβο-Μαλέα, ἓνα τρυφερό νά σοῦ δώσω φιλί ἀνάμεσα στά σμιχτά φρύδια, ἐκεῖ πού τό ἰώδιο μάραινε πάντα ἓνα φλογισμένο σπυρί. Ὅμως ἐπιστρέφω στά παγωμένα τῆς νυχτερινῆς μοναξιᾶς νερά καί καθῶς χαϊδεύω τό χαρτί αἰσθάνομαι μία μορφή τρυφερῆς ὑπερβολικῆς καλοσύνης.

Ἀπελπισμένος νομίζω πῶς τό ἰδεῶδες ἔκανα πείραμα. Τό φῶς δυνάμωσα τῆς λάμπας τό καιόμενο ὑψώνοντας φυτίλι καί παίρνοντας τό μεγάλο ψαλίδι τοῦ πατέρα μου πού ἔκοβε τά κοστούμια δοκίμασα τὴν πορτοκαλί νά κόψω φλόγα. Μόνον τότε ξάπλωσα ἤρεμος νά κοιμηθῶ χωρίς τὸν τρόπο τοῦ κρασιοῦ καί λεξοτανίλ.

Φίλε μου, σέ φαντάζομαι λικνιζόμενο ἡδονικά μέ τούς κραδασμούς τοῦ ὑπέροχου βηματισμοῦ σου καί τίς χάρες πού σέ κόσμησε τό σκοτεινό μυστήριο τῆς μοναξιᾶς.

Ἔζησες τά κρυστάλλινα κύματα τῆς θάλασσας,

τήν γαλάζια ἐκχύμωσή της πάνω στό κορμί τῆς γῆς.
Γιά τίς ξυλοφορτωμένες ἀρπάχτηκες πλάτες τῶν
μούτσων, ρόδινα ἀτένισες χταπόδια μέ μεταξένιο
βλέμμα. Τό ὑπέροχο γνώρισες ἀεράκι καί τή σφαι-
ρική της μορφή, τό σύμβολο χάρηκες τῆς μονιμό-
τητας, μέ τήν ἐρημιά τῶν ψυχρῶν της βασιλείων,
κύματα μέ τό ἤρεμο αἶσθημα τῆς αἰώνιας δύναμης.

Ἴσως νά ἐπιθυμεῖς νά ἀκοῦς πάνω στήν νεκρική
σου κλίνη τό κῶμα τῆς φουρτουνιασμένης θάλασ-
σας.

Φάντασμα ἀπαίσιο καί χαρούμενο στήν φάλαινα
καί τήν φώκια, τόν δύσμορφο καρχαρία, στίς λάμ-
ψεις τῶν ἀστραπῶν, τό βλέμμα τοῦ κάβουρα, τήν
ταξιδιάρη καλλιμάνη.

Ἄπορῶ πῶς τ' ἀστροπελέκια δέν τσάκισαν ἀκόμα
τό μέτωπό σου, καί τό φῶμί πού χρόνια τώρα τρῶς
ἀπό τά χέρια ἀπρόσεκτων ψαράδων δέν εἶναι τόσο
πικρό. Ἐλπίζω τουλάχιστον ὅτι ἀνέλπιστες γοργόνες
μέ πλουμίδια καί μεγάλη καλοσύνη ἐλέψαν τό κορ-
μί σου. Ἄν καί πιστεύω ὅτι ἡ ἀδιαφορία σου ἐδέεσε
νά νικήσει τά ἐπίγεια καί ὑπερήφανα ἀνατρεπτικός
προχώρησες σφυρίζοντας «κύματι θαλάσσης».

Μέσα ἀπό ὑποβρύχιες νύχτες τολμητίας ἀναδύεσαι

φύλακας τῆς ἀρτιότητος στό ρυτιδωμένο μέ τίς πανάδες τοῦ χρόνου βράχο. Τά μώβ σύννεφα πᾶνε γιά ἀστραπές καί βροχή, οἱ γλάροι ὀμνύουν στά καράβια. Ἄσπρες τριήρεις φορτωμένες σειρῆνες ἐννουχεύουν τά ταξίδια σου. Κατέχεις ἐκεῖνο τό ἔνστικτο πού ὡς ἀκρωτήριο τῆς Μεσογείου λυμαίνεται τόν ἐργένη ὠκεανό.

Λοιπόν τήν ἡχώ, τόν ἀντίλαλο ἄκουσα, διαισθάνθηκα τήν ἀνάγκη σου γιά χειμερινό φωτισμό τῆς κάμαρας, μήπως κάνεις ἐντός της πολύτροπο ταξίδι, τό γῦρο τοῦ κόσμου καί περιχαρῆς μέ τήν πρέπουσα συγκίνηση σου ἀναγγέλλω ὡς ἑσπεριον τῆς μοίρας τρόπαιον τήν ἰδεώδη λύση. Μέ τήν ἀνάγνωση τῆς ἐπιστολῆς μου θά τό αἰσθανθεῖς.

Πιστεύω ὅτι καίγεσαι νά μάθεις νέα μου, ν' ἀκούσεις τήν καρδιά μου τόσο πεινασμένη γιά ἐπικοινωνία ἐνώ ὁ καιρός περνάει καί ἀποκαρδιώνομαι. Τώρα οἱ κάργιες στό σπίτι τῆς Χάμκως μοιάζουν μέ ἀνθρακίτη.

“Ὅπως καλά γνωρίζεις, ξέμαθα τήν ἀστική μου ζωή.” Ὅχι ἀπό ἀσυμφωνία ἢ μεταφυσικά θέληγτρα ἐπαρχιακῆς νηνεμίας ἢ ἀκόμη τό δέλεαρ σκοτεινῆς

ἐπιστροφῆς πού δέν νοστάλγησα ποτέ μου. Ἀγαπῶ πάντα τό ἄστυ, ἡ Ἀθήνα, τό λεκανοπέδιο, οἱ Ἀττικοί ροδῶνες μέ ἀσπαίρουν καί μέ καλλιεργοῦν.

Ὅμως ἡ τριακονταετία μου στήν Ἀθήνα εἶναι πιά χρόνος παλιός, μνήμη καί λήθη καταβεβλημένη. Ἡ ἐσωτερική μου φωνή, οἱ ἀνάγκες, ὁ διπνεκῆς πόθος γιά τίς μυστικές κρύπτες τῆς παιδικῆς ἀθωότητας ἀπ' ὅπου τό αἰσθητικό μου ἀναδύεται ἀπόρθητο, τό νῆμα κάποιων ἡμερῶν καί ἡ νηπενθῆς σκηνοθεσία μου, ὅλα μαζί σ' ἓνα τοπίο μέ ὀδήγησαν ἀπέριττης γαλήνης, στά κρύσταλλα τῶν βουνῶν, στόν ἀγροτικό καί κτηνοτροφικό μου βίο. Κι ὡς ἔχω τό σαρακι τῆς πολιτείας μέσ στήν ψυχή.

Γδύθηκα τόν πυρετώδη, νευρικό καί κομφό μου ἑαυτό πού μέ τιμωρεῖ καί ἀδιακοπα πιέζει καί εἶμαι ἐρημίτης. Ἐγκαταλείψας τίς φασματικές μου περιπλανήσεις ἀκινήτῳ. Κανένας ἄγγελος δέν ταραάζει τήν λιμνοθάλασσα τῆς ὑπάρξεώς μου. Τό ξέρεις. Πάντα μ' ἐνδιέφερε νά ἀσελγῶ μέ λέξεις καί ἔννοιες στήν περιοχή τοῦ θαύματος. Παλαική γαλήνη. Χθές ἔμεινα ὥρες στή βροχή καί ὕστερα ἔτρεξα κάτω ἀπό ἓνα πανύψηλο πεῦκο καί μύρισα τίς μουσκεμένες πευκοβελόνες. Τό ὄνειρευόμουνα σαράντα χρόνια αὐτό τό συμβάν. Αὐτή ἡ διστακτική εὐωδιά νά πολλαπλασιάζει τά χρόνια τῆς μοίρας σου. Ἡ

φύση μέ θεραπεύει ἄν καί δέν τῆς παραδίνομαι πλή-
ρως. Τότε εἶναι πού ἐπιθυμῶ ἓνα τσιγάρο. Φλυαρῶ.
Αἰσθάνομαι πώς ἡ ἐκλεπτυσμένη φλυαρία σημαίνει
ζεστή ἐχέμυθη καρδιά.

Δέν εἶμαι ὁ ἐραστής τῆς βροχῆς στούς κήπους τοῦ
τσιγκου. Κρίνους δέν φυτεύω τίς νύχτες, μήτε δά-
κρυα συγκολλῶ ἐραστῶν. Μόνον κάρβουνα θυμια-
τίζω σέ σάβανα ἐνδεδυμένος ροδιές Φθινοπώρου.
Φυλακισμένος στό σῶμα μου, στίς κλειδαριές τοῦ
Νοέμβρη πού σαπίλα μυρίζουν καί οἰωνούς βροχῆς.
Στά μάτια μου κατοικοῦν παράφορα μουχλιασμέ-
να ἄστρα. Μέ κυβερνοῦν ὠραῖες ἀνταποδόσεις,
κομῆτες ἀκυβέρνητοι καί σέ ἀγαπῶ ὡς ἀστραπιαία
κλαγγή ἀφίξεως τοῦ Ἄωου ἀπό τρομαγμένα βάρα-
θρα καί εὐώδη χωράφια.

Παρόλα αὐτά αἰσθάνομαι ἐν τῇ καλλίστῃ ἀπορία
καί μέ ἡδύτατη ἀναισχυντία ἀμηχανίας, ἀφαιρώντας
τῶν ὀνείρων, πώς βαίνομεν εἰς θάνατον.

Ἐδῶ στήν γενέθλια γῆ, βάζω τά δυνατά μου, τήν
ἐκλεπτυσμένη ἀσκῶ τεχνική τοῦ βίου, γιά μίαν ἀνώ-
δυνη ἐνδιαφέρουσα διαμονή ἐν τῷ μέσῳ ἀγρίων (ἡ
ταπεινότητα τῶν ἐπαρχιωτῶν φτάνει σέ ἐπικίνδυνες
μορφές).

Ευπνάω κάπως αργά, αἰτία τὰ θελκτικά ἀνθισμένα ἢ καί ἐφιαλτικά ὄνειρα, πού ἡ δρόσος βαραίνει τῆς αὐγῆς. Πρωινοί ἀναστεναγμοί, χίλιες μου τρυπᾶνε λέξεις τὰ μπλίγγια, καί σέ καθρέφτη ραγισμένο βλέπω τό μισό μου πρόσωπο νά ἀντιμάχεται τό ἄλλο μισό. Στά σύννεφα καί τίς γρασιδιασμένες βολτάρω πλάκες τῆς αὐλῆς μέ κρυφομιλήματα ὀρτανσίας καί ψίθυρο πουλιῶν, νίβομαι στίς εὐωδιές της καί χτενίζομαι, στέλνω ἀνταποκρίσεις στόν πρωινό μου ἀγουροζυπνημένο κότσουφα καί ἀφιερώνω πέντε ὥρες στό διάβασμα μέ στοχαστικό καφέ καί μεσημεριανό γλυκό τσίπουρο πού τήν αἰώνια λικνίζει θλίψη μου.

Τό μεσημέρι εἶναι ὄνειρευτό μέ ἡπειρώτικες λιτές συνταγές καί μπροσκό κρασί, σχόλια ἐπί παντός ἐπιστητοῦ, μουσική ἀπό τό δεύτερο σέ παλιό ραδιόφωνο μπράουνινκ μέ ἦχο – ἰαχή μακρυσμένη. Τό ἔφερε δῶρο, τὰ πρῶτα Χριστούγεννα τῆς ἀποδημίας του στή Γερμανία, ὁ ξάδελφός μου ὁ Μενέλαος.

Τό ἀπόγευμα διακοσμεῖται ποικιλοτρόπως. Ταινίες, μουσικές, τσίπουρο, γλυκό τοῦ κουταλιοῦ, μία μουσκεμένη στό κόκκινο μπλιά, καφές μέ τή μάνα

μου –ξεσκονίζει ακόμη εύλαβικά τό φάντασμα τοῦ πατέρα– καί κατόπιν ἀγροτικές συνομιλίες μέ τούς χωρικούς πού μέ χέρια πυρωμένα καλλιεργοῦν τ' ἀμπέλια μου. Τό βράδυ κρασοκατάλυξη γιά ὅλα τά μυστικά ἐνδεχόμενα, τά φευγαλέα της χείλη, τή μαύρη πού ἔρχεται ἄβυσσο, αἴσθησις ἀκονισμένης λύπης, τή ζωή μου κακοραμμένη καί σελῆνες ρομαντικές μέ τή μεγάλη φωτιά τῶν σωθικῶν, ἴσως τό αἰχμάλωτο αἷμα μας.

“Ὅλα αὐτά διανθίζονται περιοδικά ἀπό καλύτερινές περιδιαβάσεις στά διπλανά χωριά γιά οἰνοποσίες. Ἀρίστη, γιά πίτα καί γαλοτύρι ἀπό τό Βίκο, μέ ἀπροσδόκητη ἀγάπη, Μολυβδοσκεπάστη, γιά ἕνα κερὶ στή μνήμη τοῦ Παναγιώτη, πέστροφα καί ἄγριο κρέας στό Μπουραζάνι καί τή θεά μίας ἀναμμένης κανδήλας στό πετρίνο παράθυρο μέ τίς σιδεριές καί τό ἀσπροκέντητο κουρτινάκι στό Γανναδιό.

Κόσμημα ὁ ἑναστρὸς οὐρανός.

Χόρτα στόν ἄνεμο καί τά μαλλιά. Ἀπόψε θέλω μία κληματαριά ρόζ ἴσκιου. Ἴσως τήν κάθετη ὥρα τοῦ μεσονυκτίου, ἕνα πεσοῦμενο ἄστρο ἀποφασίσει νά ἐκμυστηρευτεῖ γιατί τά ἀσημένια αἰσθανόμαστε ποιήματα μόνον ὅταν ἡ καρδιά ραγίσει.

Νά προσθέσω καμιά ἀπογευματινή βόλτα στὸν Ἄωο μέ κάποιο αἰθέριο τυλίγοντας ντῦμα τή διάθεσή μου, στήν Ἀστράκα γιά τό μῶβ ἀσκητολόγιο τῆς μολόχας, πού ἀπό εὐγενική πλήξη βελάζει στά σερσέγκια καί τίς ὄχεντρες, ἀλλά καί τίς ἐκτάσεις τῆς φαντασίας μου, ὅπου ὠραῖες ἐλλοχεύουν ἀλήτικες καί περιθωριακές παραδόσεις, μέ ἰδεώδη συμβάντα αἰσθητικῶς σπάνια. Βέβαια εἶμαι ὑποχρεωμένος νά συναντῶ καί τούς ὠκύποδες τσοπάνηδες τῶν ζωντανῶν μου μέ τά ἀναρίθμητα ἐλαττώματα ἀλλά λειβαδίσια νερά στά μάτια. Τέλος νέο εὐχάριστο. Σέ λίγο θά ἀποκτήσω, ἓνα δυσεύρετο τσοπανόσκυλο, τόν Ἄγγελο. Ἐπιφυλάσσομαι νά συνεχίσω τή γραφή μέ θέματα μείζονος ἐνδιαφέροντος.

Ἐχεις πολλά φιλιὰ καί χαιρετίσματα ἀπό τή μάνα μου τήν Ἀννούλα, πού παρά τά ἀρθριτικά της βάσανα, ἰσχυρίζεται πῶς πίνει ἀκόμα ἀπό τό χρυσάφι τῆς καρδιάς σου. Ὁρθή στή στήλη τοῦ πόνου της μέ ἐξαιρετους μίσχους σοφίας καί αἰσθημάτων σέ νοσταλγεῖ.

Ἡ παιδική σου φίλη, ἡ γυναίκα μου, ἡ Ἀριάδνη, μέ τά χρόνια γίνεται ὀλοένα πιά ὁμορφη καί φαρμακερή, παρά τά τόσα ὀδυνηρά τοῦ βίου συμβάντα. Γνωρίζω ἀπέξω τίς πανάδες, τούς μαυρισμένους κύ-

κλους τῶν ματιῶν της. Τό χέρι της ἀρωματίζει τίς
νύχτες μου σάν ἓνα τσαμπί ροζακί, δακρύζει μέ τή
δροσιά τοῦ κρίνου, διψασμένο γιά φεγγάρι καί τά
ἀπολεσθέντα δαχτυλίδια τῆς Βακτριανῆς. Σέ κάθε
ρυτίδα της σώζεται κάθε ἄγρια θύελλα τοῦ ἔρωτά
μας. Ξέρει πώς ἔζησε ὅλη της τή ζωή σάν κομψή
χειρονομία ἢ σάν ἀνοιχτή πληγή, πλημμυρισμένη
ἀπό μάταιες καί μελαγχολικές ἀντιφάσεις.

Ὑστερὸν ὥρες ψπλαφτά βρίσκω τό ἀμύγδαλο τοῦ
προσώπου της. Μυρίζει Φλεβάρη, οἰωνοὺς ἀπό
χιονισμένο Μάρτιο, ἀλληλούϊα ρόζ πίσω ἀπό τό
βελοῦδο τοῦ ἄνθους της. Ξέρει καλύτερα ἀπό τ' ἀπ-
δόνια τή σιωπή.

Ὅταν ὑπῆρξες ρομαντικός μαθητευόμενος ταξι-
διώτης, ἤθελε μαζί σου τό ἔσπεριον φῶς κι ἓνα πο-
τό στά μεγάλα καφέ τῶν βουλεβάρδων. Τώρα τό
ἀπομεῖναν μεθυστικό ἀσημένιο της ὄνειρο, πλῆ-
ρες θείας εὐδαιμονίας, εἶναι νά διαβεῖς τό κατώ-
φλι τοῦ σπιτιοῦ μας γιά νά εὐτυχίσουμε μαζί ἓναν
Αὔγουστο.

Ξέρεις, αἰσθάνομαι ζήλια, γιά τόν μή ἀποκεκαλυμ-
μένον ἔρωτά της, πού διακονεῖ μέσα της γιά σένα.

Θυμήθηκα τώρα ἀπό τ' ἀφρούρητα τῆς μνήμης

σύνορα μία σπάνια διαφωνία πού είχατε ένα βράδυ πρίν τριάντα χρόνια στό καθιστικό του σπιτιού μας. Ἡ συζήτηση ἦταν λογία ἀλλά ἰδιαζόντως παρορμητική μέ νευρικές ἀγωνίες δακτύλων καί ἀκατανόητον πείσμα. Θέμα ἡ ἔννοια τῆς θηλότητας. Δέν ἀγνωῶ τόν πειρασμό νά θυμηθῶ τόν ἐκλεπτυσμένο κακεντρεχῆ ἀφορισμό σου πού τσάκιζε κόκκαλα. «Ἡ γοητεία ἑνός ὑπέροχου ἄντρα εἶναι νά ἀσχολεῖται μέ τό μπαστούνι, τή ρεντικότα καί τό πέος του».

Ἡ Ἀριάδνη ζώντας ὀδυνηρά τά λόγια σου μέ φαρμακερά ὠραῖα χεῖλη ἀντιφώνησε, τή φιλόξενη πετώντας μάσκα τῆς οἰκοδέσποινας. «Εἶσαι ἕνας ρομαντικός ἀλαζών πού ἀρνεῖται νά γοητευθεῖ στή ματαιόδοξη θεά μίας ἀπίστευτης γυναικείας κνήμης καί κορέννυσαι αἰσθητικά μόνον μέ τό χυδαῖο βυσσινί πού κοσμεῖ τήν πόρτα ἑνός πελοποννησιακοῦ μπορντέλου».

Κι ἐνῶ νερική ἔπηζε σιγή, ἐσύ μέ ἐκεῖνο τό θελκτικό ἠπτημένο μά σοφό μειδίαμα, φυσώντας ἀργόσχολα καί ἠδονικά τόν καπνό τοῦ τσιγάρου σου μέ χαρά, ἴσως καί αἶσθημα λυσιώδους εἰρωνείας, μονολόγησες. «Θά ἤθελα νά ζήσω γιά νά δῶ τίς μισές γυναῖκες τῆς Ἀττικῆς, ἰδεώδεις στά κάλλη τους, νά πεθαίνουν καταπίνοντας τίς φουρκέτες τους».

Φοβήθηκα πρὸς στιγμὴν τὴν καταστροφή. Εὐτυχῶς
τά παιδιά ἔμπηξαν τὰ γέλια. "Υστερα ἔγινε λόγος γιὰ
ἓνα ἀρβανίτικο πολυφωνικό τραγούδι καὶ ἓναν βιρ-
τουόζο Ἀλβανό πιανίστα ἀπὸ τὸ Ἐλμπασάν πού
εὐτυχῶς τὸ γύρισε σέ λαοῦτο πού μύριζε εὐωδιά φέ-
ρετροῦ καὶ κουφέτο. Πάντως ἡ Ἀριάδνη σέ σκληρό
ποτισμένη σκοτάδι πού ἠλεκτρισμένα ρουφοῦσαν
φῶτα μέ βλέμμα μᾶς καλπνύχτισε χαμένο. "Ομως
ἐγὼ καταλάβαινα τὴ θανάσιμη πίκρα της, ὅπως
σέ κάτι ἠπειρώτικα μοιρολόγια, μέ κενά σιωπῆς,
ἀνάμεσα σέ ξεσπάσματα ἔξαλλου θρήνου, γεμάτα
ὀδυνηρά προμνύματα.

"Ἐνα μεσημέρι σταμάτησα στὴν αὐλή τοῦ Ἁγίου
Παντελεήμονα, ἔκανα τὸ σταυρό μου, ἄναψα ἓνα
κερί γιὰ τὶς μνήμες μου καὶ τοὺς νεκρούς καὶ στὴν
ἔξοδο στὴν πλακοστρωμένη αὐλή ἔκλεισα τὰ μάτια
καί εἶδα αὐτό πού σοῦ περιγράφω.

Στό χωριό ἄναψε ἡ πανσέληνος.

Ἡ ἐκκλησία τσακίστηκε

ἓνας ἄγγελος πετάει ἀπὸ τρουῖλο σέ τρουῖλο.

Οἱ κεραυνοὶ ἔκαψαν τὸ βυσσινὶ στὶς ἐρημιές.

Τὰ μυρμήγκια κατεβαίνουν στοὺς κήπους.

Οί γυναῖκες πηδᾶν ἀπό τά κρεβάτια
μέ τά μπρούτζινα πόμολα στίς κνήμες τους.

Γυαλίζει ἡ ἀπέραντη σιωπή τῶν μηρῶν
καθώς οἱ χιτῶνες ξεκουμπώνουν τά σύννεφα.
Σαλπίζουν μώβ θηλές.

Οἱ χωρικοί βασανισμένοι ἀπό τή φαντασία
τίς τύψεις τῆς ἐσωτερικῆς τους φωνῆς
σέ ὥρες μεγάλης μοναξιᾶς
πού τ' ἄστρα βλέπουν
καί τά καμπαναριά τούς ἀκοῦν

σκύβουν καί χαϊδεύουν τ' ἄλογά τους
ὅπως οἱ μέλισσες ἓνα κλειστό κουμάρι.

“Ὑστερα σάν κλωνάρια γέρνουν ἰτιᾶς
σέ μελαγχολικό
σκοτεινιασμένο κῆπο
καί φιλήδονα μαδοῦν σέ λαγοῦτο σιωπῆς
τῆς μελαγχολίας τους τό ρόδο.

Τώρα τή νύχτα αὐτή, δέν μπορῶ νά ἐκμυστηρευτῶ
ὄνειρα καί ἐπιθυμίες. Δέν ἔχω ὄρεξη γιά τίποτα. Κα-
πνίζω, ὀνειρεύομαι, ρεμβάζοντας μελαγχολῶ μέχρι
θανάτου, στόν τρόπο τό ῥιζα τοῦ κρασιοῦ μέχρι

ἀναισθησίας, σκοτεινιάζω ὅπως ὁ Ἡράκλειτος καί
πρίγκιπας στά ὑψίπεδα τῆς τρέλας πάω ὅπως ἡ πέ-
στροφα ἀντίστροφα στό ρεῦμα τερπόμενος μόνο
μέ ἐνοχές, μικρές εὐελπιστῶ ἐλπίδες, θέλω ἓνα βάζο
βιολέτες στό δωμάτιό μου, τόν ἐπίμονο δροσερό
βοριά κατακορύφως σχισμένου κυπαρισσιουῦ σέ
ἐλαφρύ χῶμα τάφου.

Ἄκατανίκητη ἔχω ὄρεξη γιά πάθη, ἀσεβῶ στίς
λεπτομέρειες καί τό στύλ, σέ κνῆμες γυναικῶν που
ἔχουν λάμψη ἀπό χρυσάφι καί φίλντισι. Τελῶ σέ
ἀσυμφωνία μέ τό πνεῦμα μου χωρίς στοιχειωδῶς
καλή διάθεση.

Θέλω νά τρώω αὐγά τηγανητά καί νά ἀκούω Σε-
φέρη, μαῦρο νά πίνω γάλα καί κόκκινα χάπια, μίαν
ἥρωίδα νά ἰχνηλατῶ τοῦ Σταντάλ, ἓναν ἄγγελο μέ
μεταξένια καπνιά, καί νά καρτερῶ ἀπό ταχυδρομεῖο
τῆς Ἀλεξανδρείας ἓνα συστημένο τοῦ Τσίρκα.

Θέλω στόν αἱματώδη μου ὕπνο ἓναν ἐφιάλτη
νά ὄνειρευτῶ πάνω σέ μία πέτρα τοῦ Ὀκτάβιο Πάζ
πού δέν ὄνειρεύεται, μαγεμένος ἀλήτης σ' ἓνα ἀλώνι
λευκό μέ σιτάρι καί νυχτοπεταλοῦδες. Ὑποφέρω ὡς
γυάλινο ταλαντευόμενο ἐκκρεμές σέ ἐπιθυμίες ἀνά-
μεσα καί ἀστραπές τῆς Ἀστράκας ὅπως ἓνα κούφιο
κέρατο τράγου σέ εὐώδη κλαδιά κέδρου καί μία

ἐκπυρσοκρότησι μπερέτας ἐφιαλτικά ώραϊο ἀπογευμα σέ νηπενθῆ προκυμαία μέ ἀπομεινάρια σπασμένων караβιῶν καί σεληνιασμένα ἰστία.

ΥΓ. Παραμένω κλινήρης ἐπί τῶν ὀνείρων καί τῶν νεφῶν ἀσεβῆς μέ τί διαχείριση τῆς ἥττας μέ ὀδυνηρή τήν ἐπίγνωσι τοῦ μίσους μου ὅπως ἄλλωστε καί τί θανάσιμη κακεντρέχεια τοῦ θύματος.

Ἡ κόρη μου, ἡ Κασσάνδρα, ἀνήσυχος διάνοια τόν μαρασμόν μειδιῶσα τοῦ πάθους, ὀνειροπόλα, ἐχέμυθη, τρελή μάγισσα, μικρά φιλύρα, ἄυλος κωμωλία στή συγκομιδή τῆς γραφῆς, ψιθυρίζουσα ἀνεπαισθήτως ἐρωτικές ὑποσχέσεις, ἀργυροῦν μυστήριον μελαγχολίας.

Νύμφες τήν ἐτοίμασαν γιά τήν ἡδονή. Στό κατώφλι τῆς Ἀχερουσίας μ' ἓνα κηρωτό σάβανο στό κεφάλι. Χρυσό σφίγγει φλουρί στά δόντια της, ἀνάκουστο κλάμα σάν κηλαπδισμό, πενθίμους ἐξιστορεῖ ἀπώδās, κυματισμό λήθης.

Κλειστές οἱ στρόφιγγες τοῦ στήθους της, στό λαιμό ἓνα πορτοκαλί θανάσιμο χαρτονόμισμα, ἡ ὠλένη της δηλητήριο καί τό φεγγάρι θαλάσσιο σάπιο ξύλο.

Ἄνιερη στόν ὑγρό βεβηλωμένη ἀναβρασμό τοῦ

κύματος, ἤθελε νά κοιμηθεῖ, ἔστω, γιά μίαν ἀσέλπνη
νύχτα τόν ὕπνο σου.

Ἕνα γοπητευτικό ἄνοιξε μαγαζάκι, ἀφοῦ βασανί-
στηκε νύχτες ἀτέλειωτες ἀπό τή φαντασία της, στά
Γιάννενα τήν ώραία της πόλη, σ' ἓνα στενάκι πού
ἀγαποῦσε πάντα, στήν στοά Λιάμπεν, μία λοξή πά-
ροδο τῆς ὁδοῦ Ἀνεξαρτησίας. Ὄταν τή ρώτησα μοῦ
ἀπάντησε μέ φωνή ἀμείλικτα ἐπιθετική, ἀνάμεσα
στό σαρκασμό καί τήν αὐθορμησία: «Ἄγνοῶ, ἴσως
ἔχω ἓναν μαγικό εἶρμό μέ τό ὄνομα. Ἐπειδή ὁ Λι-
άμπενς ἀθορύβως, ὑπῆρξεν χορηγός τοῦ μαστρο-
Φρόντζου ὅταν αὐτός τό ψηλοκρεμαστό ἔχτιζε γε-
φύρι στόν Ἄωο. Τό μαγαζάκι μου λοιπόν αὐτό εἶ-
ναι ἓνα ἀνθισμένο ὄνειρο τοῦ πάθους μου γιά τήν
ώραία μνήμη του». Ἐμείνα σιωπηλός, βυθισμένος
στό θελκτικόν μυστήριον τῶν λεγομένων της. Κι
ἔπειτα ἐρηπτικά κλεισμένη στίς σκέψεις της συνέ-
χισα μέ ἐγνοια πολλή εἰς τόν παγετόν τῆς δικῆς μου
ἀναμονῆς. «Τό σοκάκι ἀνήλιαγο καί ἀσέλπνο, μυρί-
ζει σαπίλα βαρελιοῦ καί φέρετρο, τό διατρέχει μία
αὔρα περίτρομων ἐξανθήσεων ἀνθρώπινου πνεύμα-
τος, ὑγρασία σάν βωβή βροχή».

Ἄκουσε τώρα καί τό πρωτοφανές γιά νά ἐπα-
ληθευτεῖ ἡ λαϊκή σοφία τῆς παροιμίας ὅτι τό μῆλο
πέφτει κάτω ἀπό τή μηλιά. Αὐτή ἡ ιδεώδης ἀτμό-

σφαιρα τήν βοηθάει ισχυρίζεται, στήν θεωρητική της άσκηση, νά ξαστοχήσει τό παράλογο τοῡ δυτικού ὀρθολογισμού καί νά χαίρεται τήν άνευ ὄρων καί ὀρίων παράδοσή της σ' ἓνα μυστηριώδη νόμο βαλκανικῆς μελαγχολίας.

Χείμαρρος ἡ ἔκπληξη μέσα μου ἀλλά τί νά κάνεις. Εἶναι παιδί μου, ἡ ἀγαπημένη μου θυγατέρα. Εὐλογία ὀνείρου. Ἀμύριστη κι ἀθέριστη, βεβηλωμένη τῶν ἐνοχῶν. Αὐλός τῆς λύπης καί τῆς ἀφῆς τό σῶμα της, θάλλει μέσα στό αἶνιγμά του, χρῶμα τριαντάφυλλου, στίς ἀμετανόητες προθέσεις του ἄκρουστο, σῆμα παράφωνο λεπλατημένου χρόνου. Γιά τόν πατέρα της σχῆμα τῆς καρδιᾶς.

Τό μαγαζάκι της, λοιπόν, μπακάλικο πού ἄγριο μυρίζει μάραθο κι ἄσπρο ἄλατι ξεραμένου μπακαλιάρου, καπνοπωλεῖον μέ ὑποχθόνια τόξα νά ἐρωτοτροπεῖ καπνοῦ, μαῦρο ὕπνο, φάρμακα, χτένες καί δηλητήρια καί μπάρ μέ ποτήρια πού τίς κινήσεις φαρμακόνουν τῶν ἐραστῶν, γιατρικό γιά τή φρικτή μοναξιά τῆς καρδιᾶς, λουλούδια, τρυγόνες καί ντουφέκια.

Φῶτα, γυάλες, λεπίδες, βλέμμα καθρεφτῶν μέ βλέφαρα κοιμισμένα, οἱ φωνές τοῡ ἀκορντεόν καί τῶν βιολοντσέλων, τροῦφες ἀπό σοκολάτα καί τό μέλι πού χεῖλη προσκαλεῖ ρημαγμένα.

Τό ἀλεύρι μαύρισε σέ λίγα δευτερόλεπτα.

Εἶναι τό μπακάλικο πού πουλάει ρίζα ἀγριάδας καί μαμούνια, ὀκνηρία, μελαγχολία ἀπό νεκρόδειπνο, φωνές τῆς ζάχαρης μέσα στόν καπουτσίνο, τσίπουρο τῶν φτωχῶν, πυρετό ἰάμβου ἀφθώδη ἀνάπαιστο, μάγισσες μέ ἄρπες καί μενεξεδί θάνατο, δῶρα ἀνίερα στοιχειωμένα.

Τελικά ὁ ἀπόηχος τῆς ποιητικῆς πλεκτάνης εἶναι τό ὑπερῶον, τό πατάρι δηλαδή, ὅπου ποικιλοτρόπως σέ προθῆκες καί ράφια στιβάζονταν πράματα καί θάματα ἢ ὅπως θά ἔλεγεσ ἐσύ αὐθορμήτως σημεῖα καί τέρατα.

Λυχνίες παραμυθίας ἀπό τή Σαμαρκάνδη, ἄρωμα χρόνου, τό ρόπτρο τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ, ἡ καπελιέρα ἀπό τή Μαύρη Θάλασσα μέ τίς φαντασιώσεις τῶν λαμνοκόπων, δυό ὑπέροχα χρυσά σκουλαρίκια ντεριλιῶδων, φλογέρες σιδερένιες ἀπό λαμνί τουφεκιοῦ, θεσπέσιο κλαρίνο τοῦ Τάσου Χαλκιᾶ, ἄρπες παρθένων τῆς Ἑβραϊκῆς κοινότητας καί βελουδα μαῦρα φορέματα, ἓνα καλοραμμένο γιλέκο τοῦ Τσέχωφ, ἡ ἀγιογραφία τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος πού θύμιζε τόν Μυρτία τοῦ Καβάφη, Σῦρο σπουδαστή ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια, μώβ νταντέλες, ἀρμόνικες πίσω ἀπό τά στόρια τῶν παραθύρων, δυό

έλαιογραφίες τῆς λίμνης ἀπό τόν Γιοσέφ Ἐλιγιά, χτένια κοκαλένια ἀπό ἀπτοκόκαλο, οἱ στρογγυλές στεφανοθῆκες, λογῆς λογῆς σαρμανίτσες ἀπό τό Ἐλμπασάν καί τέλος σέ ἓνα ὑπέροχο γραφεῖο ἀπό ὀξιά μέ μελανοδοχεῖα καί ὠραῖες πένες, ἓνα χειρόγραφο διήγημα τοῦ Χρυστοβασίλη, μᾶλλον ὁ Κουτσογιάννης στά Γιάννινα.

Οἱ πελάτες εἶναι συνδαιτημόνες πού κωπηλατοῦν στό φῶς μίας μακρινῆς καταιγίδας, πρώην φυλακισμένοι σέ γυαλί, στή μαρμελάδα τῆς μάνας τοῦς, μοιραῖοι ἐχέμυθοι πού ἔγιναν ἦττες, μέ νύχι ἀρπακτικοῦ πουλιοῦ, ἐνίοτε φέγγουν τό μῶβ στίς πόρτες τ' οὐρανοῦ, φάντασμα τό τραγοῦδι τοῦς τό κρύβουν στό πηγάδι, παίζουν τάβλι μέ τό θάνατο σέ γραφεῖο τελετῶν, καταριοῦνται τίς ἐξάρες, τρῶνε ψημένα κυδῶνια πασπαλισμένα μέ μαύρη ζάχαρη, τό δαχτυλίδι τοῦς ἀπό ἀνιέρα πέρασε δάχτυλα, σέβονται τίς γωνιές τοῦ τραπεζιοῦ πού γυάλισαν μέ φρέσκι χιλιάδες κασμιρένιοι ἀγκῶνες.

Τίς νύχτες πού οὐρλιάζουν τά βατράχια αὐτοί σεργιανοῦν στήν ἀγορά, στήν ἀπέραντη βυθισμένοι βασιλεία τοῦ σκότους, ὡς μνηστῆρες πέριξ τῆς λίμνης περιφέρονται, ὄνειροπολοῦν, καχύποπτοι, ἀκοινώνητοι, ἐριστικοί, κωπηλατοῦν καλοκουρδι-

σμένοι στή μελαγχολία, καί παραμυθιάζονται μόνον
ἀπό ρομαντικές χορεύτριες πού εὐωδιάζουν πράσι-
νη πλάκα σαπουνιοῦ καί μώβ ἀγαλλίαση ἀνεμώνης
σέ μαυρολίθαρα καί σέ κόκκινα κεραμίδια.

Ἐν συνέχεια ἀπομακρύνονται ἡσύχως ἐνῶ χοντρά
δάκρυα αὐλακώνουν τά μάγουλά τους.

Ψυχές καλογεννημένες μέ ἀνοιχτές πληγές ἐφό-
διο καί τραύματα, ἐλεύθεροι γιά πάντα, ἀφειδῶς πο-
θώντας τό κάλλος, φευγαλέα ὄραματα. Ἄγγελοι μέ
τά μαῦρα μακριά μαλλιά, τό κρῦο μάτι τῆς λίμνης,
ἀπόκρημνες ἄγριες χτενίζονται χειρονομίες ὅπως
ὄρνια στά βάραθρα. Στό αὐτί τους λέξεων δωρικῶν
κατοικοῦν κρότοι. Μέ συντριβή καί δέος, φτωχές
ὑπάρξεις, πού ἀπό τά τόσα ἄγιασαν πάθη, μέσα στό
σφαγεῖο τοῦ ἀσπιοῦ τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ ὅταν για-
τρεύει ἡ φλόγα τά δάχτυλα, ἕνα μεταθανάτιο βα-
στώντας ἀναλόγιο πού ἐξαντλεῖ τούς ψαλμούς σάν
ξεχασμένο φλάουτο.

Ὁ γιός μου σέ πιστεύει ἀπόσταγμα σοφίας, δια-
κονεῖ γιά σένα πλῆθος συγκινήσεων, σέ αἰσθάνεται
ἀξιέραστον ἄστρον τῆς ζωῆς του. Ὅμως τό παλιό-
παιδο, ζήλεψε τόν Ἴππιο Κολωνό καί τ' ἀηδόνια του,
λές καί δέ χόρτασε ὠδές καί ψιθυρίσματα τῆς κοι-
λάδας τοῦ Ἄωου, πόθησε τήν ἐχεμύθεια τῆς ἀσφάλ-

του, τά φιλιατρά τῆς Λένορμαν, πορφυρά λουλού-
δια τοῦ θανάτου τῆς γραφῆς πέραν τῆς ἐθιμοτυπίας
καί τῆς λύπης τῶν ἄλλων. Ἄγνοῶ ποιά φριχτή τόν
μαγνήτισε ἀποσύνθεση, προσπλωμένο στό κανάλι
τῆς Αἰόλου, στίς προκλήσεις τῶν ἐπιτύμβιων αἰσθή-
σεων τοῦ Κερακεικοῦ, σέ ἄπειρες ποικιλίες λύπης
καί μελαγχολίας, ξεχασμένα ἐρέβη.

Τό νόμισμα χάρισε τῆς ζωῆς του σέ μαθητές
πάρεξ στόν περατάρη, ξόδεψε τό βλέμμα του στόν
οὐρανό καί τά βιβλία, τήν ἀνία του στίς ἀχάριστες
λέξεις. Ξένος μέ εὐλάβεια, εἶδε τήν σταγόνα τοῦ
αἵματος τῶν ματιῶν του περισσότερο νά ἀποκαλύ-
πτει σκοτάδι. Μέ τ' ὄνειρο τῆς μορφῆς ανεξήγητα
ζήτησε τήν καταστροφή, λύπη στό σῶμα, πνεῦμα
κρίνου στίς διαρρηγμένες νύχτες του. Μέ μεγάλη
μακαριότητα τό κινητό ἐλέησε σκοτάδι, τήν ἐσπέ-
ρια χρύσωσε βροχή. Πάντα δριμύς μέ θηριώδη
ὄρεξη ἀναβοσφίνει τίς λέξεις, ὅπως ποιεῖ στίς τρι-
κυμίες ὁδικός σου φάρος. Σέ μία ἔκσταση ταπεινή
ἕνα ποτήρι κατάπие φαρμάκι σφίγγοντας διακαῶς
φαντασιώσεις.

Ἴσως ἀκαριαῖα ἔμαθε τή φύση του
ντελικάτος ἀνέλπιστα ἦρθε στόν ἑαυτό του.

Ἐξόριστος ἄρχοντας ἀπέναντι σέ αἰχμηρά βλέμ-

ματα μέ τεφρή σαπίλα, μυστηριώδης σάν ἡ ἔρημος
ένός ἀγγέλου, μέ μειδίαμα πένθιμο τούς ἀντίλαλους
φοβήθηκε τῆς καταστροφῆς, τήν κενή πλατεία μέ
τά κόκκινα σύννεφα, τήν ὀργή τοῦ Οἰδίποδα, τή
φωνή τοῦ γραμμοφώνου σφίγγοντας στά δόντια,
τόν γεωμετρικό πόνο στό σκελετό, τή ράθυμη τάξη
στ' ἀρχίδια του.

Μέ συγχωρεῖς. Γράφοντας ὅλα αὐτά αισθάνομαι
πώς μάλλον δέν ἔχω τίποτε ἄγνωστο σέ σένα νά
πῶ. Ἴσως ἐπειδή ἄγχομαι ἀπό μύρια βάσανα, ἀνο-
νείρευτο μέλλον, ἴσως ἐπειδή ἤθελα νά συνοδέψω
τό δῶρο μου μέ ἄταχτα σύμφωνα καί φωνήεντα.
Γίνονται καί αὐτά. Σέ ἐκδοχές θελκτικοῦ ἔρωτος ἢ
ἐξαίσιας μελαγχολίας κενού.

Ἔσοσα θά ἀναγνώσεις –παρακάτω– χρειάζονται
τήν γενναιοδωρία σου γιά νά μίν προηγηθῶ στήν
εὐαισθησία σου δυσάρεστος ἐπισκέπτης. Ὁμως
συμβαίνει. Ἐπί τοῦ προκειμένου, ἀγνόησε τό θυμό
μου, τόν προσήκοντα σεβασμό στόν φίλον σου
καί διάβασε τήν ἐπιστολήν, σάν νά πίνεις κρασί, νά
κατουρᾶς ἀπανθρακωμένα ἄχρηστα ὑπάρχοντα ἢ νά
γυαλίζεις ἀνηλεῶς τά παπούτσια σου.

Μακάρι νά βρῶ συγχώρεσιν γιά τήν ὕβριν.

Τόν τσάκωσα τόν συνωμότη, τόν θεομπαίχτη,

τόν ἀλιτήριο, τόν γράπωσα τόν ζαβολιάρη πού τή
χαρά ἔπνιγε τήν πορφύρα τῶν αἰσθημάτων μου. Τόν
ἀντάμωσα μέ σιδερένιο δόκανο στό θάμπος τῆς
αὐγῆς καθώς ἄγρια μιλοῦσε στά μαῦρα κύματα τῆς
νύχτας. Χρόνια τώρα γέμιζε αἷμα τά ὄνειρα, τρύ-
πησε τά μπλίγγια μου. Σπάραξα στιγμές τραγικῆς
ἀγωνίας. Νεκρικά δόντια, φτεροῦγες ἄγριες σάρω-
σαν τόν ὕπνο μου.

Ὅρκίστηκα νά τόν γδάρω ζωντανό μέ τά ἴδια μου
τά χέρια, νά δῶ γιά τελευταία φορά τό πρόσωπό
του νά τρεμουλιάζει, νιώθοντας στό λαιμό τή λαμα-
τοῦ μαχαιριοῦ μου, τό αἷμα του νά πιτσιλάει στούς
θάμνους. Νά γουγλουκίζει στά ἔρημα χωράφια.

Θέλω νά μαδήσω τρίχα τρίχα τή χαιτή του, στά
μάτια τό φόβο νά ἀτενίσω τό θάνατο, τήν ἀμείλικτη
νά χαίρομαι σιωπή τῆς ψυχῆς του.

Δέν μπορούσα νά πιστέψω στά μάτια μου.

Ἐκοψε τίς νύχτες καί τά ζωντανά, τή γαλήνη κυ-
νήγησε τῆς μοίρας, τή λύπη μου ἄλεσε στίς μυλόπε-
τρες, μοῦ σκόνταψε τό εἶναι μυρουδιά χολῆς, δια-
νυκτερεύοντα τραύματα, ἀόριστο κίνδυνο.

Ἐνιωσα ὅτι ἔπαιρνε μαζί του βάναυσα τόν ὁμορ-
φο χρόνο μου, ἤμουνα σφηνωμένος πέραν τοῦ πό-
νου στήν ὁδό ἔχυσα αἷμα τοῦ μαρτυρίου, ἀπόλυτο
ἀναδύθηκε μηδέν στήν συνείδησή μου. Ἐξαιτίας

του ἔζησα στήν ἀδημονία περιμένοντας κακά μα-
ντάτα, κήδεψα πολλά ώραῖα πρωινά, χωμένος στήν
πίκρα μου περπάτησα τό ξόδι τῶν ἀγαπημένων μου
ζώων. Γι' αὐτόν τόν ἀπατεώνα πέταξα στίς κάργιες
πολλές ἀπό τίς χαρές μου, καθυστέρησα τήν καρ-
διά μου.

Ἐφτά χρόνια τώρα μέ τή νοσηρή ἀπλότητα τῶν
δολοφόνων, συνένοχος τῆς τρικυμίας τοῦ αἵματος,
μοῦ ἔκοψε κοπάδια, πέντε ἀγαπημένα σιαλιά, τούς
χτύπους τῆς καρδιάς μου. Τή Σπίθα, τόν Ἰάσωνα,
τόν Ὀτάνη μου, τή Μάρθα καί τό στερνοπαίδι μου
τόν Σαντάμ. Ὁμως, ἡ καρδιά μου ράισε σπαραχτι-
κά, ὅταν στή ρίζα ἑνός βαθίσκιωτου φράξου, σιμά
στή βρύση, μοῦ κατάφαγε τήν ἀγαπημένη κατσί-
κα, τήν Μερόπη. Μοῦ ἔρθε νά σκάσω, μοῦ ἔρθε νά
σκοτωθῶ ἀπό τό κακό γιά τό χαμό της. Πλάνταξα
στόν πόνο, ἔμεινα μισός ἀπό τή στεναχώρια. Ὁρες
ἔτρεχα πολλές σέ λαγκάδια φωτεινά, μεγάλες δημο-
σιές λύπης, υπαίθριους καφενέδες, παζάρια γεμάτα
κόσμο, βγάζοντας ἀναρθρες κραυγές.

Μερόπη μου καλή μου,
Παρθένα μέ ὕπνο ἄφραχτο, κομμάτι βράχου πού

ὑπόκλεψες τό βουνό, μέ τό νευρικό κορμί λουσμέ-
νο στούς ἀφρούς τοῦ Ἄώου στίς σαμπάνιες τοῦ
Ἑπερίωνος. Ἡ ἱερή ἀνάσα σου πυρκαγιά μυρίζει
ἐκκλισιᾶς, τρελό δυόσμο, ἡ λάγνα γλῶσσα χαμέ-
νη στά πελάγη τοῦ οὐρανίσκου σου. Τό γενάκι συ-
ναγερμός τοῦ ἀνέμου στίς θύελλες τῶν ζωτικῶν τή
φορά κρύβοντας τῶν δοντιῶν παλιό φίλντισι. Χεῖλη
τοξοειδῆ, ὑγρά καί καταπόρφυρα, νυμφαῖα αίμα-
τοχυσία εἰς τόν παγετόν ἑνός ρακένδυτου χειμῶνος.
Στό χεῖλος στέκεις τῆς λαγκαδιᾶς, στά ἀρωματι-
σμένα εἰσέρχεσαι χόρτα, στή δρόσο τοῦ πρωτοῦ θεϊ-
κή ἀλήθεια.

Οἱ αἰσθήσεις σου μίαν ἡχηρή φωτιά συνωθοῦν
τόν τράγο, ἀσύλληπτο μέσα σέ μαγικές ἀνθοδέσμες
κλαδιῶν, κραιπάλη ὀλέθρου καί χρυσά γαῖδουρά-
γκαθα.

Ξόδεψα λίαν κυματώδη στοργή ἄγνωστη τρυφε-
ρότητα στό λαιμό σου, πού χαρισματικά μοῦ ἔφτα-
νε ἕως τήν ἀπαλάμη, ὑπῆρξα σελήνη στό βαθύ
βλέμμα, ἐραστής τοῦ ἀπατηλοῦ ὕπνου σου. Μπροῦν-
τζος καί κρυφάκουσμα στά ὠραῖα ὀρφανά τώρα
κουδούνια σου.

Πολλά σκυλιά σου χάρισα προστασία.

Ἀγαπημένε μου Ὅτανη, ὄνειρευόσουν στήν πόρ-
τα μου καί στό γιατάκι τοῦ κήπου, τόν ὑπέροχο
ἀγρυπνοῦσες ὄλεθρο τῆς νύχτας, κάθε θόρυβο φάλ-
τσο, γλείφοντας μέ τά συνένοχα τῆς εὐωδιᾶς χεῖλι
σου τά δάχτυλα τή γαλαζόπετρα τοῦ θανάτου μου.
“Ὅλες ἐξόρκισες τίς ἀλεπουῖδες τοῦ δάσους, ἐξαίσια
γάβγισες τά ὠχρά φαντάσματα, τόν μεταφυσικό
τρόμο τῆς δορκάδος, ἀφήνοντας εὐεργετικά τό πλη-
γωμένο πόδι σου στήν ἀφή τῶν δαχτύλων μου.

Κάποτε τίς κνῆμες φίλπες καί τόν ἀστράγαλο
τῆς ἀγαπημένης μου, ὅταν τό μαβί σύννεφο γίνεται
μέ εὐμένεια ὀμιλητική βιολέτα. Σκύλε μέ τή στιλπνή
μαύρη τρίχα καί τά μεταξωτά μακριά αὐτιά, προ-
σκέφαλο τῆς ὑλακῆς σου, δάγκωσες τό μυστήριο
τῶν ματιῶν, τόν ἄγριο παράδεισο τῆς χαρᾶς μου.

Λύσσαξες μέ τά χιόνινα δόντια σου τόν κουτσο-
φλέβαρο ἑνός παραστρατημένου χειμῶνα, μυρισμέ-
νο φλεβίζοντας Μάρτιο ἀπό μυγδαλιά σέ μυγδαλιά
ἀπό φυλλαράκι σέ φυλλαράκι.

Τά σαγόνια σου στό κέντρο τῆς ὀργῆς, καί τό μά-
τι σου περισσότερο κόκκινο ἀπό τό σφυροδρέπανο
στόν Ἰσπανικό Ἐμφύλιο καί ἀπό τόν Κρόνο. Μουρ-
μουρίζοντας πώς ἦρθαν οἱ λύκοι ἀποξεχνιόσουν
ὅλη μέρα στά παιχνίδια σου, πήγαινες τά βράδια
στίς ἰτιές νά ξεδιψάσεις στό πέρασμα τῶν ποταμῶν

καί στίς φιλύρες, ὀσμιζόσουν τήν βροχή, τόν ἀέρα
καί τό μικρό δαχτυλάκι της μέ τά ρουμπίνια, καθώς
φόρεσε τόν οἶστρο τοῦ ρόδου.

Ἡ ὑλακή σου σάπια σχεδιά ἀπό ἰώδιο στά πο-
τάμια τῆς Τύμφης, στά μαῦρα τριαντάφυλλα τῆς
Παρμενίας, φόρεσε τό λαρύγγι σου πορφύρα πυρε-
τοῦ, ἑφτά δευτερόλεπτα τῆς βροντῆς, μοιρολόι
γραμματικῆς τοῦ Τάσου Χαλκιᾶ. Ἡ ὑλακή σου
στήν ἡσυχία τῆς νύχτας, στό βαθύ ὄνειρο τοῦ μεσο-
νυχτιοῦ, ἀλίμονό μου.

Ἐλάχιστο γκρίζο, λίγη βροχή, ἀδρά πλοῦτη τοῦ
ἴσκιου τῶν βουνῶν, τά σιωπηλά παιχνίδια τῆς ἐσπέ-
ρας, συγκράτησαν τό μίσος μου γλυκό καί ἀνεπιτή-
δευτο. Ἐνιωσα πρᾶος. Γλύκαναν οἱ πληγές μου αὔ-
ρα φωτεινή πού ἔσταξαν οἱ μέλισσες εὐωδιάζοντας
ἀπίστευτα κάθε μου ρέμβη. Στόλισα τί διάθεσή
μου νά χορτάσω μαβί τοῦ ἡλιοβασιλέματος τότε
πού ἀρχίζει θλιμμένη καί περιπλανώμενη ἡ καρδιά
μου νά ἀφηγιέται ὄνειρα καί ματαιοδοξίες, τήν με-
λαγχολικὴν ἀπήχησιν τοῦ παρελθόντος καί τῶν φα-
ντασμάτων του, ὡς ὀμορφιά τοῦ πόνου, τήν μνήμη
τῶν ὥρῶν. Ἐνῶ μέσ σ' ὄλην τήν λεπτότητα καί τήν
εὐγένεια τῆς αὐλῆς μου τό ἄστρον τοῦ ἀπογεύματος
μέ φώτιζε κάπως νοσηρῶς, μέ κάτι ὡς συνήθως καλ-
λιτεχνικόν.

“Όταν ή μέρα ένθυμεΐται τή σελήνη, τή σοφή άκουσα φθορά του άπογεύματος, τήν πλατύφυλλη όμορφιά τών είκασιων, περιπάθεια τής λίθης προς τούς λεπτούς γαλάζιους λόφους. ‘Ο θυμός του άέρα μου έγνεφε τό πρόσωπο, λουλούδι πού εύφραίνει τήν περισυλλογή.

‘Η έσπέρα, μέ όλην τήν δεξιότητα του φωτός, έξάστιχα προπετής χωρίς άτέλειαν, στήν ένδόμυχα μυημένη πνοή λουλουδιοϋ, στά νόστιμα του ρός σέ φάσματα από λευκά χαρτιά πού αντιγράφουν τό σχήμα ενός άγγελου. ‘Η έσπέρα μέ κωρίευε απόλύτως, όπως γήινη χαρά ή τό νοσταλγικότερο χέρι.

‘Αποκοιμιέται ό όρίζοντας καί νυσταγμένη ή δύση ροδίζει. Οί νυχτερίδες στίς γρεντές αλλάζουν τά δάκρυα μέ τόν ύπνο, σ’ ένα ύποσυνείδητο δίχως όρια. Δέν αισθάνομαι πιά τόν έχθρό, άκαριαϊα ξεχασα τήν άβυσσο αυτής τής ιστορίας.

Τα χαράματα κοίταξα έξω από τίς χαραμάδες τών παραθύρων μου, ένα γαλάζιο ουρανó. Περιπολούσε τό φεγγάρι σάν δρεπάνι. Τά δόντια μου άστραφταν. Που είναι ή σάρκα του λύκου νά τήν τρυπήσω μ’ ένα μαχαίρι χορευτικό, νά ουρλιάξω ιαμβικά ιαί-ιαταταί; Που είναι τό άτσάλινο τσιγκέλι νά τό στερεώσω στό μαύρο κλαδί τής γκορτσιās;

Ήταν πρωί καί σκεφτόμουνα νά κατέβω στήν αγαπημένη πολιτεία τά Γιάννενα, μέ τήν ἔκφυλη ὑστερία μου νά ψωνίσω ἀπό τό μαγαζί τοῦ Συρμακέση, στήν ὁδὸ Ἀνεξαρτησίας, τό λυσσασμένο τῶν ὀνείρων μου μαχαίρι, πού ἐμμονή σφηνώθηκε στό μυαλό μου. Ἡ ἐκδορά τοῦ λύκου, μονάχα αὐτή, λέρωνε τήν ψυχή μου, τό εὐπιστο σῶμα τῶν αἰσθημάτων μου. Ἦθελα, ζητοῦσα ἓνα μαχαίρι, πού τό ἀτσάλινο κελάπημά του μέσα στή χούφτα μου δέν ξέρει ἀπό νωχέλεια ἀμεριμνησίας καί σιωπῆ.

Τό μέτωπό μου δρόρισαν φθινοπωρινές αἰρέσεις κι ἔφαχναν νά μαντέψουν τίς ἔγνοιές μου, ὅταν ἄκουσα τή φωνή τοῦ γείτονα, ἀρχίζοντας ἀπό τή φιλόξενη καρδιά του, πού καμιά ἀδιακρισία δέν κατόρθωνε νά μειώσῃ τή χαρά της. «Λούθηρε, ἔλα γιά ἓνα τσαί ἀπό τό Γράμμο καί ὁμορφὴ μουσική. Τό συνηθίζαμε ὡς ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυση τά τελευταῖα χρόνια. Ἦταν ὁ Σπύρος Ζῆνδρος, ὁμοαίματος παιδιόθεν. Σφριγηλὸς στήν οὐτοπία του, αἰθέριος, μέ κομμένα καστανά μαλλιά, ρόδινος ὅμοιος μέ χινοπωρινό τριαντάφυλλο τῆς αὐλῆς του, θηρευτῆς σέ σπηλιές παραμυθιοῦ καί φαντασμαγορίες ὀδύνης, ἄπιστα εὐγενικός μέ κάτι δικό του πού πάντα μέ ἀφοπλίζει καί μέ συγκινεῖ. Στόν ἄσπρο τοῖχο τοῦ δωματίου, ἀσβέστης γάρ, κάποτε διάβασα

κάτω από μία παιδική φωτογραφία του ένα μότο:
«Νικημένος περιμένω τήν μῆνιν τῆς ρεβάνς ἔστω ὀ-
λυσμονημένος κι ἀπό τίς κρανιές καί τ' ἀηδόνια».

Καί τί δέν ἀπύλαυσε ὁ οὐρανίσκος μου. Σμά-
ρι μέλισσες, ἐξωφρενικά ζουζούνια τῆς ὀμορφιάς,
ἀντάρτικο τραγούδι τοῦ ἔρωτος, ἐξαντλημένο ἀέρα
στά περιπαθῆ ἀρώματα τῆς Ἐλάτης. Φυλλωσιές
ἄλλων τοπίων, τά λουλούδια πού ὀνειρεύομαι, τό
χῶμα αὐτό τό ποτισμένο κατάκοπες νεροποντές

“Ὅλα αὐτά θεράπειο γιά τήν ψυχή μου. Ψιθύρισα.
Πανάθεμά με, μνήμη θησαυρισμένη ἔτσι ἀκριβά.
Μέ ὀνειρεύεται ἢ μέ κατατρέχει; Καί σάν νά μίν
ἔφτανε αὐτό, ἀπό τά σκοτεινά ἄκουγα παραθυρό-
φυλλα, ἕνα πένθιμο ἔλεγείο θρησκευίας ἄλλης, τήν
μεσονύκτια φωνή τοῦ Τζίμ Μόρισον. Ἀποδημητική
κάθε θανάτου, ἀνυπεράσπιστη στόν πόνο της, τό
θυμό ξέροντας τῶν ἀνέμων στόν τρόμο ἑνός μι-
σόκλειστου παραθυρόφυλλου, ὅταν τόν θάνατο
κουρταλεῖ σαπισμένος ἄγγελος. Ἴσως ὁ φόβος ἑνός
μικροῦ ἔμπειρου μπούφου ἢ ὁ κρότος τῆς τελευ-
ταίας ἀτυχοῦς πρόκας πού κάρφωσε τήν ἀγγελική
κνήμη ἑνός νεκροῦ σέ ρεμβῶδες φέρετρο.

Ἐχαμογέλασα πικρά, ἀναρριγώντας μέσα στὸν παράδεισο αὐτόν. Κι ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι τό τσαί μου τελείωσε εὐλόγησα τὴν ὥρα τῆς πρωίας, δραπετεύοντας ἀθόρυβα πλὴν ἐνσυνείδητα ἀπὸ τὴν κρύπτη τῆς μελαγχολίας μου. Ἀπορούσαμε κι ἐγὼ κι ὁ γείτονας, πῶς μ' ἓνα τσαί τό αἶνιγμα ἐλάμβανε ξανά τό νόημά του.

Φούντωνε μέσα μου ἡ ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἐπίσκεψη στά Γιάννενα. Ἐκεῖνο τό πρωί ἦταν μάγισσα τόσο καλή καί ἡ ἀδημονία γιὰ τὸν εἰρμό τοῦ ταξιδιοῦ μουσική ἀσταμάτητη. Στά μάτια μου ἔνευαν ἄγγελοι.

Κατεβαίνω τὸν λιθόστρωτο δρόμο, μ' ἓνα τσιγάρο κολλημένο στά χεῖλη που τρέμουν ἓνα ὠραῖο τρικύμισμα συγκινητικῆς ἀοριστῆς ἡδονῆς. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τόσο ὀδυνηρή, κι ἄς σιγοκαίει ἡ λυπηρὰ στά σκουριασμένα φύλλα, κι ἄς ἐπαίρεται μυστικὰ κάλλη ἡ μικρὴ συναυλία – ἰαχὴ μακρυσμένη πού ἀπὸ τό ραδιόφωνο ἀκούγεται τοῦ ραφείου. Προσπέρασα ἐχέμυθος καί ἄλλα μαγαζιά. Τό ὄπλοδιορθωτήριο τοῦ κυρίου Ζαχαράκη, πού σωφρονίζει τοὺς κομμουνιστὲς καί τὰ κακόβουλα ΤΕΑ, μπρούτζινες ἄκουσα νότες ἀπὸ τό τροχεῖον τοῦ κυρίου Τζουβάρου. Ὁ χλωμός γερασμένος πρόωρα μαστορας μέ τὰ σχεδὸν πράσινα μάτια κάτω

ἀπό μισοκαμένα τσίνορα θύμιζε ἵπποκόμο τῆς Ἀνδαλουσίας ἀπό τὰ περίχωρα τῆς Σεβίλλης πού μετὰ τόν Ἰσπανικό ἐμφύλιο, ἀπό τό τόσο ξύλο πού μάζεψε σέ κάποιον ἐλαιώνα ἀπό τούς Φρανκιστές, ἕνα αἶσθημα κατανικώντας λεπτοῦ φόβου, μετέτρεψε τό ὑπέροχον ἵπποφορβεῖον στίς ὄχθες τοῦ Γουαδαλκιβίρ, μέ τήν συγκίνησιν ἀθώου σαρκασμοῦ καί τυχοδιωκτικοῦ ρομαντισμοῦ, σέ θορυβῶδες βουλκανιζατέρ.

Καί καθώς τώρα τόν ἔβλεπα, μέ ἕνα μεγάλο μπρούτζινο δίσκο στά χέρια, νά καταγίνεται ώραῖα γυαλίζοντας χυμένα κομφοτεχνήματα, μοῦ φάνταζε πυροτεχνουργός στήν κόλαση τοῦ Δάντη ἢ Ἀλβανός λιποτάκτης σέ πυριτιδαποθήκη τῆς Δημητσάνας. Ἐλεγαν πῶς λούζονταν κάθε βράδυ μέ ἀρωματικά βότανα καί χαμομήλι γιά νά ἀποκρούσει τά ρινίσματα τῶν μετάλλων στό σῶμα του, τίς σκωρίες καί τίς σκουριές στά περιπαθῆ δάχτυλα.

Στό σιδηρουργεῖο μέ τρέλαινε τό ἀστερωμένο ἀπό τό φουσερό τῆς φωτιᾶς καί τό κρασί πρόσωπο τοῦ Γιώργου Ντάφλη, καλλιγωτῆ ἀλόγων, πρίν ἀπό τό πόδι ἀποχαιρετήσῃ τόν πόνο τοῦ καρφιοῦ, καί ἡ λήθη τῆς ἐπαρχίας τῆ λήθη τοῦ Ἐμφυλίου, καί πῶς

οί ἀντάρτες ἔφυγαν στόν οὐρανό χωρίς νά ἀφήσουν
κιβωτό καί διεύθυνση.

Δέν ἔμαθα ἀκόμη τό πράσινο τῶν ματιῶν τους.

Ἐφαντάσθηκα ἀκόμη καί τήν ωραία Ἀγγελική
Διώνη, χρυσότερη ὀπτασία. Ἀμυδρῶς θυμᾶμαι τήν
μορφήν της, μέσα στήν ρέμβη καί τήν ὑποβολή,
σάν τήν Μόνικα Μπελούτσι στήν ἰταλική ταινία
Μαλένα.

Τό ἀβρό παράστημα ἑνός σύννεφου ἔμελλε τό
περπάτημά της, ἐξαίσια μέ περόνες ποδηγετοῦσε φό-
βου τήν ἀρτιότητα τῆς κνήμης, καί τό κορμί της λε-
μονιά ἢ λαμπερό ἀδράχτι, μέλη καί στήθη ἡδονικά.
Ὁ βοριάς ἀχτένιστος μέ ἄγριες χειρονομίες ἔπαιζε
φλάουτο στά μαλλιά, καθῶς ἡ ἀλχημεία τῶν ὄρκων
της χρυσάφι ὑπῆρξε τῶν ἐραστῶν. Ἀκόμη ὑπνοβατεῖ
στήν μνήμη μου λικνισμένη ἀπό τήν περίλυπη πλήν
ἔνοχη ἡδονή. Τά φιλιὰ της ψιθυριστά λατινικά ἀπό
δύοσμο καί μέντα. Ἄνω στιγμή τό μουνάκι της. Οἱ
μυροί της ἔχουν ἕνα τόνο θρησκευτικό, καί στό
ιδεῶδες της σιδερένιο κρεβάτι, τό σῶμα της μία
στάση ἱερατική ἀποκτᾶ, μέ τήν ψυχή της μαγεμένη,
ἐκστατική, μεθυσμένη, ἀνέγγιχτη ὅμως ἀπό τά χυ-
δαῖα ὄνειρα καί τίς βάρβαρες λάγνες ἐπιθυμίες τοῦ
ὑπνου τῶν ἀνθρώπων.

Στό πρακτορείο ἓνα ποῦλμαν τοῦ ΚΤΕΛ, εἶναι τώ-
ρα πιό εὐτυχισμένο ἀνάβοντας τίς μηχανές του.
Κατόρθωμα τῆς γερμανικῆς τεχνολογίας. Στιλπνή,
ἄρτια γραμμή. Μαγική μερσεντές. Μ' ἓνα τεράστιο
στρογγυλό τιμόνι σάν οὐράνιο μῶβ τσέρκι, ὠραῖο
καθρέφτη, ἓνα μπουκέτο ρόδα γιά τήν ἀνάσα τοῦ
ὄδηγοῦ πού ἀμερικάνικο φοράει ἀμπέχονο, βή-
χει τραχιά, ἐνῶ τά δάχτυλά του περιοδικά, χωρίς
ἀγριάδα, συνωμοτοῦν στό τιμόνι καί τό μουστάκι
του. Διακριτικός καί μᾶλλον καλοπροαίρετος, με-
σήλικας, ἀπό ἀσφυξία καί θάνατο, ἐξετάζοντας μέ
βεβαιότητα τίς μηχανές, τίς στροφές, τίς ἐξατμίσεις,
τά λουριά τῶν ἐφτά Ἴντσῶν.

Αὐτός ὁ εἶρμός τοῦ ταξιδιοῦ. Ὁ οὐρανός ἀσπρί-
ζει. Τά σπίτια ξυπνοῦν μετά πεποιθήσεως καί ἀναστε-
νάζουν. Πίνουν τόν ἄνεμο, τόν μάταιο κόπο τοῦ
βοριᾶ. Ἐπειτα μέ τά μελαγχολικά μπαλκόνια τους
κοιτοῦν τόν ὀρίζοντα, μειδιώντας ἀνήσυχτα. Ἡ γέ-
φυρα τοῦ Ἄωου ναρκισσεύεται στήν ἡμισφαιρική
της ἀρτιότητα – ποτέ δέν θά προφτάσει τό ἀδράχτι
τῆς χτισμένης, τό χᾶδι τοῦ πρωτομάστορα – καί οἱ
καλλίγραμμες πέτρες κελαρύζουν τίς ἐρμηνεῖες τῆς
βροχῆς.

Ἐνας λιπόθυμος κάμπος πού τήν κοίτη ξεστρά-
τισε τοῦ ποταμοῦ, ὅπως ὁ φόβος στά λαρύγγια τῶν

τρυγωνιῶν, κοντυλιές μπλέ πάνω στὸν Βοϊδομά-
τη, κι ἡ χαράδρα τοῦ Βίκου μέ χλωρά χωριά, πού
ξυπνοῦν τὸν ἔρωτά τους, στά μπουχαρί καί στά τζά-
κια ἐνῶ μῶβ ἀγκάθια κάνουν εὐώδεις ἄγριες χειρο-
νομίες. Μία κόκκινη κλωστή δένει τὴν Ἀστράκα μέ
τὴ Δρακόλιμνη γεφυρώνοντας τίς ἀποστάσεις.

Πτυχώσεις βυσσινιές ὄροπεδίων ἢ μήπως πα-
ραλήρημα πατριωτισμοῦ στό Καλπάκι καί τὰ ἀνα-
τέλλοντα τσιράκια ἀπὸ τὸ ἱεροδιδασκαλεῖον τῆς
Βελλᾶς, φτηνὴ βοσκή γιὰ τὴν Μητρόπολη, τρέμο-
ντας μήπως δέν ἔχουν δυὸ μέτρα γῆς γιὰ τὸ κουφά-
ρι τους.

Φιλιατρό κάθε θανάτου.

Ὁ σταθμὸς τοῦ ΚΤΕΛ Ἰωαννίνων, ἔσφυζε ἀπὸ ἓνα
ὄμορφο ἐπαρχιακὸ πλῆθος, ἓνα κράμα ἀνθρώπων,
μέ λαϊκὸ αἶσθημα, πού κι ὁ ρυθμὸς κι ἡ κάθε φράσις
κι ἡ παραμικρὴ κίνησις ἐκμυστηρεύονται. Πλῆθος
φοιτήτριες μέ ἀνέμελο ὕφος καί δυνατὰ ἀρώματα,
κυρίες μέ ἐλαφρά φθινοπωρινὰ φορέματα κοινῆς
ἀξιοπρέπειας, καί τὴν παράνομη ἐπιθυμία τῆς ἡδο-
νῆς, δυὸ τρεῖς ἐπαῖτες μέ φυματικὴ φύση, μετανά-
στριες μέ κελαηδιστὰ γελᾶκια καί ἀκονισμένες αἰ-
σθήσεις. Ὅλα κινοῦνται μέ ἀφηρημένη γαλήνη. Στό

καφενεῖο οἱ ταξιδιῶτες πίνουν τόν κρυωμένο τους
καφέ. Ἔχουν ταξινομήσει στά ρυτιδωμένα χέρια
τους μίαν εὐλαβῆ μοναχικότητα. Ἀναπολοῦν μνη-
σικάκες φαντασιώσεις δωροδοκίες τῶν ἀγγέλων τά
μεσάνυχτα. Ἀνεκπλήρωτες ἀνώφελες περιπλανήσεις,
πρὶν λησμονήσουν τίς θλιβερές νύχτες τους μέ τούς
ἀνεόρταστους μπουφέδες τῆς σάλας. Μία χήρα πού
στήν ὠλένη της τό ξεχασμένο γλείφει παρελθόν. Τό
γκαρσόνι μέ τόν καταρράκτη στό μάτι, ξονομέ-
νο σερβίρει κρασί στό γέρο συμβολαιογράφο, πού
δηλητηριασμένος ὑπνελία, χωρίς ἀσπίδα, μέ βλέμ-
μα λοξό καί ἀποκρουστικό μούστακι, παρατηρεῖ
συνεχῶς τόν κύριο λοχαγό, μέ μικρά κατάστιχα
ὑβρεων, νά μὴν ξερίσει στό πρακτορεῖο, τό φωτο-
στέφανό του, τά χυδαῖα γαλόνια, τήν στρατιωτική
του κουβέρτα. Περίεργο. Σάν νά μοῦ φαίνεται ἡ
ζωή, ἄσπια συρρικνωμένη.

Καρφώνω τήν ἀκροτελεύτια εἰκόνα στό κεφάλι
μου. Μία κοπέλα μέ μελισσιά βλέφαρα, κρατάει ἕνα
μικρό μπουκέτο ἀσημένια μεσάνυχτα, γιά ἄγνωστο
παραλήπτη καί ἀπομακρύνεται ἡσύχως σμίγοντας
μέ τούς ἀέρηδες τῶν δρόμων κι ἕνα πορτοκαλί φῶς.
Ὁ φθινοπωρινός ἥλιος φώτιζε τή Ζωσιμαία Σχολή,
ἐνῶ ἀπό ἀπροσεξία ἕνα ραδιόφωνο ἔπαιζε παλιά λα-
ϊκή μουσική, μᾶλλον Περπινιάδη.

Ἐνορατικῶς, παρά τήν θολήν ἐκ τοῦ ταξιδίου μου αἰσθησιν, διαπίστωσα πῶς ἤμουν στήν ἀγαπημένη μου πόλιν. Ἡ Ἀνεξαρτησίας, μέ τήν κρυφή της γοητεία, ἦταν κοντά καί τό μαγαζί τοῦ Συρμακέση μέ περίμενε, μέ χρυσούς δίσκους, ἀτσάλινα ἐργαλεῖα καί ἀσημένια τάσια στίς κατάφωτες βιτρίνες. Μία ὀδυνηρή ἐπῆλθε ἀλλαγὴ στίς σκέψεις μου, καθὼς τό βλέμμα μου προσπλωμένο στό μαχαίρι, στήν ἠδονική ἀγρυπνη κόψη του, συναγερμός τοῦ ἔρωτα καί τοῦ θανάτου. Χιονόνερο, χαλάζι καί κρύσταλλα.

Ἄρρωστος ἀπό τόν πόθο τῆς ἀγορᾶς, μέ βαθιές ἀναπνοές, τό χάιδεψα μέ τόν δείκτη καί τόν ἀντίχειρα καί ἀφέθηκα ἀνακουφιστικά στούς κρυφούς μου λογισμούς. Εἶχα φτάσει στό τέλος τοῦ ταξιδιοῦ μου. Ἔτσι κι ἄλλιῶς τά γρόσια καί τά γράμματα, ἡ τέχνη τῶν Ἰωαννίνων ἀφοσιωμένο τους σύντροφο ἀνέλπιστα μέ εἶχαν. Ἔσερνα μέ ἠδυπάθεια καί ἐκκεντρική μανία τοῦ ρομαντισμοῦ μου τό μαράζι. Γιαννενα.

Ἄπό τόν καιρό τοῦ Ὁσμάν Τάκα τοῦ ρέμπελου
μέθυσου τῆς νωχέλειας
ὄλοι οἱ ταβλαδόροι τοῦ Γυαλί –καφενέ
τσιπούρο χορτάτοι καί ἄνθρακες
βροχῆς εἰμαρμένη
μιλᾶνε βλάχικα
μετρᾶν τά φλουριά τῆς ὁδοῦ Ἀνεξαρτησίας
μέ ὀμίχλη καί σπασμένα φτερά
σάβανα ἑβραϊκά

σιμά στή λίμνη
πού ἄκρουστη λέμβων τήν πράσινη ἀνθίζοντας
ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ
δέν φθέγγεται πιά
πνιγμένες καί ζάχαρη.

Ὠραία ἑλληνίς πόλις ἑνός μεταφυσικοῦ
πεπρωμένου.

Κάστρα, πρόσφυγες, παράγκες
βοῦρλα γιά τούς ταμπάκους,
καλογραῖες μυτερές καλαμιές γιά τούς λόγιους,
δηλητήρια γιά τούς φτωχοῦς
καί γιά τούς χριστιανούς
μπαμπάκια καί ψυχοσάββατα ἐνίοτε
εἰς τυχοῦσαν εἴσοδον τοῦ κάστρου
ξύλινα δόκανα μελαγχολίας.

Μά απόψε στό Μιτσικέλι Βέγας ἄστραψε
πολιοῦχος.

“Ολη τήν νύχτα ἀσήμε ἰσχυρίζεται στήν κορυφή
τῆς λίμνης.

Περασμένα μεσάνυχτα ὁ Γιοσέφ Ἐλιγιά
καί ἡ Εὐτυχία Πρίντζου

ἀπόκρημνες ὄνειρεύονται αἰσθήσεις
σελίδες ἄβατες κάποιας ἄρρητης μοίρας.

Ἐνας μαθητευόμενος καστρινός ἐραστής
μέ λυρικό παλτό μελαγχολία καλλίγραμμη
χαλκεύει βροχή

σάν μουσική χρυσοχόων ἀνάκουστη

ὀλοφυρόμενος ἀκολουθεῖ τὸ φέρετρό του

πού ξύλο εὐωδιάζει μετὰξί καί κατιφέδες

(τά ζυγωματικά της κάποτε ἴσως μαρτυρήσουν ἐνα-
ντίον του).

Ἀπό τή μονή Ντουραχάν

μαυροντυμένος μέ ἀγίασμα

ἐκβάλλει νεομάρτυρας ὁ Γεώργιος

μία νωδή σκούζει τοῦ Κάλβου

γιά τήν νοσταλγία τῆς ὀμορφιάς

κι εὐλαβέστατα κοιμίζει τόν ἄγγελο καί ἀποσύρεται.

Οί πέστροφες σ' αὐτό τό μαγερείό
ἔχουν ἔντονη γεύση ὄχεντρας.
Ὁ Θεσπρωτός μάγειρας εἶναι μακριά
ἀπό τόν Ἀχέροντά του.

Βρίσκει ἕναν Διόνυσο μέσα σέ κάθε ποτήρι
καί πίνει τό ροζακί τοῦ ἀμπελιοῦ του
ὅπως πίνουν οἱ ποιητές τό θάνατο.

Πότε ἦταν πού κήδεψαν
μέ τίς ἐξαίσιες φιλαρμονικές τῆς ὄγδοης μεραρχίας
εὐγενικά τή Φροσύνη.
Μ' ἕναν δίσκο φρέζιες οἱ τρελοί
πᾶν κατευθείαν στό θάνατο.
Κάργιες κλέβουν τό μαῦρο τῆς λύπης τους.

Στήν ὁδό Ἀβέρωφ
ντέφι καί κλαρίνο στάζουν αἷμα.
Πολύ μοῦ ἀρέσει αὐτή ἡ μουσική
τῶν ἀσημουργῶν.

Ὁ θάνατος

ἀκουμπάει τό ποδήλατό του στήν ἀκακία

μέ τίς ξεκολλημένες σόλες του παίξει σαξόφωνο

ὀλοφυρόμενος τόν ρυθμό·

«τό μάθατε τί ἔγινε στά Γιάννενα στή λίμνη».

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Αὐτή ἡ ἐπιστροφή μέ τήν κουρασμένη ἀντιφατική διάθεση καί τίς οἰμωγές μίας μέλλουσας ἀμαρτίας. Ὁ ἐσωτερικός μου κόσμος εἶναι ἄπειρος καί μυστηριώδης κάποτε σάν ἡ λίμνη τῆς Καστοριᾶς ἢ ἕνα πρωινό φλιτζάνι ἄσπρο γάλα ἢ καί πολύ συχνά ἕνας καχύποπτος στόν ὕπνο τῶν ἐντόμων κῆπος, μέ καρδιές, ρόδα, ἀνεμῶνες καί κερασιές, λουβίδια καί ἀνέλπιστες ἐγγραφές νερῶν ἀπό ὑποσυνείδητες καταιγίδες καί νεροποντές.

Θαύμαζα μέ σκοτεινό βλέμμα σάν φαντάσματα τούς βάτους, στήν ἄκρη τῶν λερῶν δρόμων, τά γυμνά δέντρα γεμάτα ἀπελπισμένες πορτοκαλί ἀστραπές. Ἐνα κομμάτι κίτρινος οὐρανός περίσσειε πίσω ἀπό ἕνα εὐχαριστημένο φεγγάρι. Ὁ ἀέρας ἔζωνε ὀλοῦθε τό λεωφορεῖο καί τά φῶτα του ἔφεγγαν στήν νύχτα καί ἀχτιδοβολοῦσαν σάν κόρες ὀφθαλμῶν πεινασμένου λπιστῆ ἢ ἔνοχου ἐρημίτη. Ἐνας νταλκαδιασμένος κομήτης ξεκόλλησε ἀπό τόν οὐρανό γκρεμίζοντας στό δρόμο ἄπλιστα κρίνα. Ὑστερα ἄρχισε ἡ βροχή τῶν ἀστεριῶν. Παραφύλαγα τό τραγούδι τους. Τί ἦχο ἔχει ἄραγε ὁ οὐρανός;

Ἡ ἐπιστροφή ξεσκονίζει εὐλαβικά φαντάσματα τῆς ἡμέρας μαῦρα ἄλογα τῶν σκέψεων. Μία λέξη διατείνομαι, ἕναν ἀνάπαιστο, ἀκαριαῖα λυρικά μέτρα προοίμιο πένθους, ρυθμούς. Γιά τή γαλήνη πού

μου λείπει. Ένα θρόισμα νά κουρταλεῖ τίς φλέβες μου. Θέλω νά αγοράσω τήν νύχτα γιά τ' ἀστέρια της μόνο. Καρφιτσώνω τή σκέψη αὐτή μέσ στό κρανίο μου ἐν ἀναμονῇ. Εἶμαι σ' ἕναν ἄγνωστο χρόνο μέ νοσηρή αὐτάρκεια καί πένθιμη φαντασίωση. Ἡ μῆνις ἄρχισε τῶν πραγμάτων.

Φανταζόμουν τόν ἑαυτό μου νά πετάει πάνω ἀπό τή Δρακόλιμνη τά σπασμένα νά μουσκεύει φτερά στή σιωπηλή λίμνη τῆς Καστοριᾶς κι ὕστερα μέ τά ὄνειρα ἐνός λυρισμοῦ προσεχοῦς, στή μυστηριώδη νά βαφτίζεται νερά τῆς Παμβώτιδος, πρίν στήν καπνοδόχο τῆς μπλιᾶς, ὁ σφαγμένος κότσυφας λαλήσει μ' ἕναν πολύ ἀσπρό τρόπο γιά τελευταία φορά. Ένα μεγάλο φιλιατρό παιδικοῦ ὄνειρου. Ἀργά μέ τυλίγει ἡ νοσταλγία στή γαλανή σαρμανίτσα μέ χαμογελαστά σπάργανα. Ζήτησα ματαίως ἀπιγορευμένα τοπία πάρεξ ἐλεεινά σκηνικά μά ὁ πόνος δέν ἐννοεῖ νά κοπάσει. Μέ μεστή καρδιά καί διάθεση εἰδυλλιακή ἐπέστρεφα στήν παλιά μου ἀγροικία.

Βλέπω τό σπίτι μου μέ ὕφος ἀμφίθυμο νά παροτρύνει ἴσως τήν μῆνιν τῆς φαντασίας. Ἡχηρή ἡ κλειδαριά τοῦ φθινοπώρου. Ἀπόκοσμα φαντάσμα-

τα καί ἔντομα περιίπτανται ἐκεῖ. Τό δωμάτιό μου βαστώντας μέ μετάξι παραισθήσεων τήν παλαιότερη ἀνάμνηση. Ἐρμάριον τῆς νοσταλγίας, κιβωτός λύπης.

Χίλιοι ἄγγελοι, ἑκατό διάβολοι, ἓνα κόκκινο ἀνοιχτό κρασί ὡς ὁ ὀρίζοντας τοῦ αἵματος. Μία γυάλινη λάμπα ἀρκεῖ. Συμπαθῆς μουσική. Ραβέλ. Πρίν ἔρθουν τῶν ὀνείρων οἱ ἀσύλληπτες φωνές, τά φαιά φαντάσματα τοῦ φόβου μου. Ἡ ἀδοκίμαστη ρέμβη τοῦ θανάτου.

Ἔτσι πρίν σβήσει τό αἶσθημά μου ἀπό τόν ἐπίλογο μίας μέρας ποικίλως ἀρεστής στή σύλληψη παραδίνομαι τοῦ ὕπνου καί στή μαύρη δίνη του.

Καί ἀφεῖλεν τό δέρμα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ.

Πέρα μακριά σαλπίζει μία σάλπιγγα στούς στρατῶνες, ἐνῶ ὁ στρατιώτης ψηλά στόν αἰθέρα τ' ἄπιαστα σήματα ἔκανε πῶς δέν ἔβλεπε τῆς αὐγῆς. Ἡ μυρωδιά τῆς σάρκας πού φθάνει ἀπ' τό παράθυρο κι ἓνας θυμός ἐσωτερικός πού σηκώνει τό σπίτι στόν μεθυσμένο ἀέρα τοῦ κήπου, κυδῶνια χωνεμένα στό πορτοκαλί της σελήνης, μαῦρο φῶς μέ βάθη ἀνεξερεύνητα.

Ντυμένος ἀθωότητα θυμοῦ, τή σιωπηλή πυκνό-
τητα τῆς συκιᾶς, τό χέρι μου προετοίμαζε κινήσεις
παλιές, τριμμένες καί μάταιες μέ δεινότητα χειρουργική,
κι ἡ πρόθεση τοῦ μαχαιριοῦ σάν τραγούδι τοῦ
ἄδῃ παλιό, ξενιτεμένο καί μαῦρο, παράδοξο ἀγγέ-
λοντας οἶστρο.

Συλλογίζομαι ἀνάμεσα σέ μένα καί τόν λαχανια-
σμένο του λαιμό σύρριζα στό μαχαίρι θά ἔχουν μπῆ
κομῆτες, ἀκατάληπτα πονετικά ἄστρα στά χέρια
μου. Στό λαιμό μου σελῆνες κρεμασμένες πελιδνές
ἢ μέλισσες. Αἰσθάνομαι σάν χασάπης μέ μύγες γε-
μάτα τά δάχτυλά μου πού τρέμουν. Τό κεφάλι του
ρέκβιεμ θανάτου, αἶνιγμα ἀγιάτρευτης ἀπειλῆς,
μισό στερέωμα χίμαιρας, στῆθος ελεύθερο μέ σιλ-
πνή ὀλοζώντανη σάρκα κι ἡ καρδιά του ποτισμένη
μολόχες καί γαῖδουράγκαθα.

Μοῦσκέψε στό αἷμα.

Δέν πίστευα ν' ἀκούσω ἀπό τά φυλλοκάρδια του
τή φιλαρμονική τῶν νέων φύλλων. Ὁ θάνατος μία
λέξη στήν εὐρωσπη ὠλένη μου, μήτε μία ἀνάσα πε-
ριττή, προτοῦ μέ ξαναπάρει ἡ ἄβυσσος νύχτα.

Σιγνήλος καταρράκτης αἵματος ὀλοφύρεται ἐπί
τῶν ὀσφύων του, ἔσβησε τό φῶς τῶν ματιῶν του.

Μόνο τά τσίνορά του πεθαίνουν καί τραγουδᾶνε.
Τό αἷμα πού κυκλοφοροῦσε στίς φλέβες του ἀνεμπό-
διστο μοιρολογοῦσε, ἀναβρῦζει ὡς νεροπίδακες
σιωπή, ἀτέλειωτους γουργούριζε κυματισμούς θα-
νάτου.

Τόν ἔβλεπα περιχαρῆς νά ἀδυνατεῖ νά ἀκονίσει
τά δόντια του, μυτερά σάν τσαγκαροσοῦφλι, ἀντη-
χώντας σάν κύμβαλο. Τό χινόπωρο μεγεθύνεται,
ἐφταμελίζεται, ἀντίστροφα ἀπ' τό τομάρι του που
σουρώνει. Τά καλαμπαλίκια ὄμνυαν τή φθορά, δέν
εὐγλωττοῦν πιά ὡς πατρίς του.

Τίνος εἶναι τοῦτα τά χέρια ἄλλοτε μωρισμένα μέ
γύρη τώρα αἰμοσταγῆ; Τίνος τό νερό ζοφερό κελα-
ρύζει σέ κόρες ὀφθαλμῶν, ὅταν φαντάζομαι, κοιτά-
ζοντας τίς πληγές του.

Ὁ ἀπόηχος τῆς μοίρας μου ἔπλεε στό αἷμα.

Ὁλόγουρά μου ἐμβρόντητα πλησιάζουν τά σύν-
νεφα, τερμίτες πολεμοχαρεῖς σελπνιασμένες κυδω-
νιές ὅλα τά κοράκια ἀπό τ' ἀρχοντικό τῆς Χάμκως.
Εἶχαν σιμώσει ἑφτά τριανταφυλλιές δεντρώδεις τρί-
μετρες, μία πανύψηλη κορομπλιά πού φύτεψε ἡ για-
γιά μου. Δαμασκηνιές, συκιές, φλαμουριές, πεντά-
γραμμη ἡ ἀλέα μ' ἓνα θρόισμα κυπαρισσιῶν.

Τόν κόκκινο τόν δαίμονα, ἀναίσχυντον καί φαῦλον,
ὁ πυρετός τόν πῦρε τοῦ θανάτου. Σιχαμερό μέ ἐπι-
κίνδυνον ἀγωγὴν καί σπάνια ὁμορφιά, ἐπιδεικτικά
ἐπιμελέστατο τῆς κραιπάλης τοῦ αἵματος ὠραίων
ἀμνῶν. Καλλιγραφημένα διάβηκε κεφαλαῖα μέχρι
παθήσεως. Ἐνας περικαλλῆς ἀλλόφρων αἰωρεῖται
τώρα ματαίως στήν ἄβυσσο. Οἱ νύχτες του μαῦρα
ἐδωροδόκησαν ὄνειρα καί ἐφιάλτες τὴν καρδιά μου.

Μέ συγκινεῖ ἡ ζεστή του σάρκα ὄλη, τό ὀλέθριο
γεγονός τοῦ αἵματος. Ἡ ἔντασις τῆς λύπης μου μέ
τὴν λείαν τῆς ψυχῆς.

Ἐναν περίπατο ἤθελα στήν ἀγαπημένη μου ἀλέα,
μία συμπαθητικὴ ιδεώδη βόλτα πίκρας καί περι-
συλλογῆς, ἐκεῖ πού πράσινη στάζανε δροσιά τὰ δέ-
ντρα καί κυανὴ ἀνέβαινε στὸν αἰθέρα τρεμουλιαστὴ
πυγολαμπίδα, σάν πεπρωμένο ἀπὸ τὰ παιδικά μου
χρόνια. Ἐκεῖ πού μία ροδιά σέ σχῆμα ἀρχαγγέλου
ἀλοφύρεται μεσοῦρανα. Ἡ σκέψις τρομοκρατημέ-
νη, στά χεῖλη μία λεπτότατη μυριστικὴ δροσιά.

Μία τεράστια πεταλούδα ἀνάρπασε τὰ μάτια
μου λίγο πρὶν σκοτεινιάσει κι ἀνάψει τό φώσφορο
μέσα μου. Μέ φόβο κοίταζα κι ἀπορία τό ὑγρὸ χῶ-
μα, τὰ δέντρα τῆς φαντασίας. Εἶχε πραῦνει ἡ ἀτμό-

σφαιρα. Ἡσυχία κελαηδισμῶν βασίλευε ὡς τὰ νέφη
τ' οὐρανοῦ. Ἡξερα πῶς θά πετάξω γρήγορα ἀπ' τή
φθορά καί τὰ χρυσοποίκιλτα δεινά, θά τὰ ξεχνοῦσα
ἀρπαγμένα ἀπ' τό ἄγνωστο.

Μίαν ὠραία πορτοκαλί φωτιά ἄναβε στήν ἐξα-
σκημένη παλάμη μου. Τή φύτευα, μέ φλογερά βλέμ-
ματα, ὡς πιανιστής, σ' ἓνα ρυάκι νερό. Ἡ καρδιά
μου χτυποῦσε δυνατά. Ἄγγελοι μέ παραφύλαγαν, κο-
τσύφια, ἓνας κίτρινος διάβολος μέ πύρινους ὀφθαλ-
μούς καί μία πεπλοφόρος κόρη μέ σῖτον καί κριθή.
Ἰοβόλον ἄνθος πού λυμαίνεται τό γράμμα του. Οἱ
κορμοί τῶν πένθιμων κυπαρισσιῶν μέ τούς πράσι-
νους πέπλους, ἀθορύβως ἀκολουθοῦσαν τὰ βήματά
μου.

Ἡ ἑσπέρα χτανίζει τὰ μώβ μαλλιά της μέσα στό
τζάμι τοῦ ρυακιοῦ, πού ταξιδεύει τήν αἰνιγματική
ἐσωτερικότητα τῆς ροῆς του κάτω ἀπό τίς φυλλω-
σιές τῶν ματιῶν μου. Ἡ σελήνη γέμιζε ρέμβη τήν
ἐξοχή. Τά κοτσύφια κρύβονταν φοβισμένα μέσα
στά δέντρα. Μοσχοβολάει τό κελάηδημά τους κίτρι-
νη σιωπή καί μυρωδιά ξύλου μαῦρο γάντι καί να-
φθαλίνη.

Φυλακισμένος στὸν κύκλο τοῦ πεπρωμένου, ἄγγελος μέ τὰ δαχτυλίδια τοῦ Βέγα τὰ ζάρια τῶν κομπῶν, ἀλέθω τό σιτάρι τοῦ χρόνου, ρίχνοντας τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου στήν ἄγρια μάχη τοῦ ἔρωτα καί τοῦ θανάτου, στοῦ τάφου τους τό μαγικό βυθό. Μακριά στή δύση τήν ἀλβανική τῆς Νεμέρτσικας ἔβλεπα τόν κόκκινο διάβολο μέ τή μαύρη του ἄμαξα νά χάνεται στή χρυσαφένια λάσπη τῶν δρόμων καί τή σιωπή τῶν κυπαρισσιῶν. Στή γλῶσσα μου τυλίγεται καί ξετυλίγεται σέρτικος καπνός καί κόκκινο φαρμάκι. Κοιτάζοντας δίχως νά σκέφτομαι μέ τὰ μάτια κρῦα διπνεκές νέφος πένθιμον πού ἀναλύεται σέ δάκρυα καί γύρω μου τό χορτάρι νά φυτρώνει. Τότε ἀέρας φέρνει τή ροδιά μέ τό ρόζ φθινοπωρινό ροῦχο στά σύνορα τῆς μοναξιᾶς, φυλλορροεῖ ἴα νεόνιφα, ὁ ἴδιος ἀέρας πού ἐν τῷ μέσῳ οὐραγίων ὀργάνων μεγεθύνει τὰ σύννεφα ἐκείνην τήν ποικίλην μουσική στά κυπαρίσσια, τοὺς ἄσπρους τοίχους τῶν νεκροταφείων ἢ τό τελευταῖο φάντασμα τοῦ ἐμφυλίου πού γεμίζει σελήνη τό σκελετό του, χῶμα καστανό τή γλῶσσα καί τὰ ρουθούνια του.

Τὰ χρώματα τῆς ἑσπέρας μου ὑπνωτίζουν τήν διάνοιαν, ὅπως τό βάλαμο τῶν μαγεμένων της φυτῶν. Μέ χαρακτήρα διάπυρον κυμαίνομαι ἀνάμεσα

στή σκληρότητα καί τήν τρυφερότητα. Περιπλανήθηκα στίς ἀλέες μέσα στήν ἐπιθυμία νά ἀνασάνω δυνατά μέχρι νά φωτιστεῖ τό ἀμάρτημα. Ἡ μελαγχολία καί ὁ πόνος εἶχαν τώρα ἀπλωθεῖ σ' ὄλο τό κεφάλι μου, κι ἔνιωθα τά μέλη μου μουδιασμένα καί βαριά. Οἱ ἐρινύες βαραίνουν ἐπί τῶν ὤμων μου τάς ὀστεώδεις αὐτῶν χεῖρας. Μειδιῶ χωρίς ἔμπνευσιν καί δύναμιν. Οἱ βάτραχοι καί τά κοτσύφια, ἡ ἀλέα πού θροῖζει, κάτι ὑλακές μακρινές, ἔφταναν ὡς ἀκούσματα δίνοντας τή λύτρωση πού ἀξίζει.

Ψιθύρισα. Ἡ φθορά ἑνός ἀπογεύματος διδάσκει τόν Ἀῶο τί εἶναι νά μουσκεύεις τά φτερά ἑνός νηπενθοῦς ἀγγέλου στό μῶβ, ἕνα μικρό ἔμπειρο μποῦφο στήν μῆνιν τοῦ αἵματος. Ἀλλόκοτα πράσινα ἔντομα, ὑψώνουν τόν διαβήτη τῶν ποδιῶν τους, χάσκουν τόν οὐρανίσκο τους, γιά νά προσευχηθοῦν στό ἀπόλυτο τοῦ ἀρώματος ἑνός χρυσοῦ λουλουδιοῦ πού πίνει τόν ἀέρα. Ἐκλεια τά βλέφαρά μου, βλέφαρα ἀηδονιοῦ γιά νά φοβᾶμαι πιό πολύ τούς ἦχους τῶν φωνέντων.

Ἀλλά πάραυτα ἐνεθυμήθην τήν Ἀριάδνη. Ἐνα βουβό σύννεφο ζητοῦσε νά πλανηθεῖ στά βαθύληθα φρύδια της, ἔνθα ἔρωσ πολύ ἐπικρατεῖ ἡδονῆς, ἄμωμος κα-

λαισθησία, λύπη μεταφυσική. Στά μάτια της μέ τά μελισσιά βλέφαρα πού τρέμουν χωρίς ν' ανοίγουν. Τόν όνειρεύεται σάν σημάδι ἢ καλό οἰωνό. Στά χεῖλη της ὄλος ὁ κῆπος ἀγκυροβολοῦσε μέ εὐπιστία ἐναντίον τῆς ἀπουσίας του, στά χέρια της ἡ σελήνη μέ τούς ροδῶνες. Ἐζωγράφιζε ἀόρατα τήν μορφήν του, μέ τή νοσταλγική χάρη τοῦ ἠττημένου μειδιάματος, τήν ἀνέλπιστη ἐχεμύθεια τῆς φωνῆς του, τίς ρυθμικές κινήσεις τῶν ρυτίδων στό κατάκοπο μέτωπο. Σάστιζε ἀκόμη ἀπό τό παράδοξο θυμιάμα τῆς εὐγλωττίας του. Τόν πονοῦσε καθῶς ἀγίασε στήν ἐρημιά μέ τόν βοριά καί τά φαντάσματα στό πετροκάραβο, ἔτσι καθῶς τρεμόσβηνε στήν προκυμαία, σ' ἀκτές κατεστραμμένες, στό βιολετί της μνήμης –μαῦρα σπάζουν κύματα τήν τρυφερή του περηφάνια– ἀτελεύτητος μόχθος λύπης στό περιστύλιο τοῦ νόστου καί τό ξύλο τό ἀκατοίκητο τοῦ ναυαγίου. Κι αὐτή πέτρινη σάν γύρισμα λεπλάτηθηκε τραγουδιοῦ στό καγκελάκι νά περιμένει τοῦ χρόνου ἕνα ἀνεκμυστήρευτο τίποτα.

Ὁ θαλασσωμένος φίλος της στήν ὠραία καταρκυθμεύει κόλαση. Ἡ μακαριότητα τοῦ ρομαντισμοῦ του εἶναι ἡ ἀσυμφωνία μέ τό περιβάλλον, ὁ χαμένος χρόνος του. Τά κρύα νερά καί οἱ ἀόριστοι κρότοι τῆς νυχτερινῆς μοναξιᾶς. Κι ἐνῶ μέ τό ψαλίδι

γοερά τήν καστανή ἄκρη κόβει τῆς μπούκλας τῆς ἀναρωτιέται, ἂν ὁ ἔρωτας, τό ἀνθισμένον ὄνειρο τοῦ πάθους τῆς ἐπιζεῖ ὡς ἐμμονή στόν ψυχικό καί ἰδίως στόν πνευματικό τῆς κόσμο. Ἡ ἀπουσία ὅμως τῆς λείει περισσότερο τήν ὀμορφιά του.

Ἔκοψε τά μάγια τῶν λογισμῶν τῆς, καί πῆρε ἀρχαῖο μετάξι ἀπό τή χιονιαδίτικη κασέλα τῆς νά ἐτοιμάσει τό δέμα. Σ' ἓνα ἀγγειό τῆς προίκα τῆς ὑπομονετικά μέ τά χλωρά πεντάγραμμα δάχτυλά τῆς χώρεσε τό λίπος τοῦ λύκου, σ' ἓνα μαντίλι ἔσφιξε μία μπουκάλια τσίπουρο, τό μαγικό μπλέ πουλόβερ πού ἔπλεξε μέ τά χεράκια τῆς ἀπό νύχτα σέ νύχτα σκαλίζοντας μέ τίς βελόνες τά δάκρυα καί λίγα καστανά μαλλιά μέ τρεῖς νότες βοριά ἀπό τήν μπούκλα τῆς.

Ἦθελε νά ἀνατινάξει τά χέρια του, νά ριγώσει τή σιωπή, νά σαλέψουν ἔστω γιά ἓνα λεπτό τά χεῖλη του μία μικρή συναυλία. «Κάνε ἐπιτέλους κάτι τόσο καιρό πού μ' ἔχεις γιά εἰκόνισμα» μονολόγησε.

Ἐβαλε καί κουλουράκια μυρωδάτα λεμονιοῦ, τά τύλιξε ὅλα καλά, μέ ταπεινωμένη τά συσκεύασε ἐπιμέλεια σ' ἓνα ὀμορφο κουτί ἀπό ροδακινιά πού τῆς χάρισε κάποτε ἓνας χιονιαδίτης μαραγκός.

Ἐνα δέμα γιά τῶν ματιῶν του τόν οὐρανό.

Τὴν τελευταία γράφω σελίδα τῆς ἐπιστολῆς τώρα πού πεταλοῦδες στά χέρια μου ἄφησαν τὴν πένθιμη τῶν φτερῶν τους σκόνη, κι ἕνας πορτοκαλί κεραυνός ἀκαριαῖα ἔπεσε στό ποτήρι μου.

Τό ἀσυνήθιστο φῶς τῆς μελάνης μου, ἡ ἡδονὴ τῆς γραφῆς, εἶδωλα μου ὑπαγορεύει ρητορικῶν ἀτελῶν σκέψεων. Πάντοτε μέσ στην ὀλιγωρίαν μου, μέ πολύ ζῆλον, συνδύαζα νοσηρές ἐπιθυμίες καί ἐντύψεις μέχρι παραισθήσεως. Σοῦ στέλνουμε τό λίπος γιά τό φωτισμό τῆς κάμαράς σου. Ἐννοεῖται πῶς ἡ ἱστορία τοῦ λύκου σέ ἀφορᾷ. Ἐκτός ἀπό τὴν μῆνιν, τόν θυμόν, τὴν ἐσωτερικὴ μου παραμυθία, ἡ ἔλξις τοῦ ὀνείρου γιά τό ἐξαιρετικὸν πορτοκαλί φῶς πού θά λαμπαδιάσει τίς ἀνεπιθύμητες καί τοὺς φόβους τοῦ χειμῶνος ὑπῆρξεν ἰατρικὴ. Ἐπιθυμοῦμε καί ἡ Ἀριάδνη κι ἐγὼ νὰ ἀγρεύσεις τό μεγαλεῖον τῆς φωτισμένης σου κάμαρας μέ τὴν ἑξαψιν στὶς κόρες τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπειδὴ εὐκλεῶς ὅλη ἡ ἀπειρος χῶρος τοῦ νόστου σου ζεῖ ἐντός του, ἐνθέρμως ἔχει προσασαυριστεῖ μέχρι παθήσεως κάθε ἀνθισμένη λεπτομέρεια ὧσων ἀγαπήσαμε.

Χίλιες σελῆνες, νά διεγείρεται ἡ λάμψις τοῦ καλλωπισμοῦ, τό δράμα τοῦ ἀπείρου, ἡ οὐσία τοῦ εἶναι μας, ἡ ἀπεικόνισις τῶν πραγμάτων, μία ἀλλόκοτη ἐντύπωσις τοῦ πόνου καί τῶν ιδεῶν πού ζήσαμε.

Φῶς πού ὄνειρεύεται μέ μίαν ὠραίαν αἴσθησιν
ἐσωτερικοῦ εἴρμου, μαγεία καί ἔλεος. Φῶς πῦρ καί
ζωή, ἀλλάσσον διπνεκές ἴμερον ἔρωτα, τό πλκτικόν
του κόσμου. Φῶς μαινόμενον πού βυθίζεται μέ
ἠδυπάθεια στά μάτια σου φωτίζον ἐρήμους αἰσθή-
ματος, τόν θρίαμβον ἑνός ὀνείρου, φῶς ἐχέμυθος
εἰκασία ὀρίζοντος, σημείον τῆς γνώσεως, νά τελεῖ
ἡ ψυχή Ἐλευσίνια φυτεύοντας μενεξέδες καί ρόδα
θανάτου στόν ἄνεμο.

Φῶς ὑπερμέτρως εἰς τήν ὀφιοειδῆ πλεξίδα τοῦ
Ἄχεροντα, φῶς μετά τήν βροχίην περί τήν σεμνήν
ἀνεμώνην, φῶς διά τῶν ὑαλοφράκτων παραθύ-
ρων. Θά ἀνακαλέσεις ὅ,τι ἱερό μελετοῦσες πάντα,
σάν ὀπτασία χώρου ὠραίου, ὡς ὄραμα ποιητικῶν
ποταμῶν, χωριῶν καί ὀρέων. Ποσότητες ἀνέμου,
θρύλους καί ἱστορίες ληστῶν καί φαντασμάτων, τά
κλοπιμαῖα τοῦ χρόνου, ἀνώνυμα λουλούδια μέ τίς
ὠραῖες εὐωδιές. Φῶς πού ἀλληλογραφεῖ μέ τή βρο-
χή, τά μάτια ὠραίων γυναικῶν.

Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι γιά τοῦτο ἐπάσχισεν αὐτός
ἀπό τό δικόν του ἄμβωνα σ' ἕνα βάραθρο μέ προ-
σκαβιές καί βρύα, μέ τίς λυσσασμένες του ὀρμές
καί τίς νυχτερινές του περιπέτειες. Τό ἀμυδρῶς ὄνει-

ρευτό θά λάβει σχῆμα καί θά φανερωθεῖ ἡ ὁμορφιά καί πάλι ἐν ἄκρα εὐλαβείᾳ καί μορφῇ.

Θυμᾶμαι τά λόγια τῆς Ἀριάδνης: τόν φαντάζομαι μέσα σ' ὅλην τήν ἐρημιά, ἀναίσχυντα ὁμορφον περικαλλῆ στό λυκαυγές καί στό λυκόφως τῆς κάμαράς του, τίς σκέψεις του νά παραδίνει στήν ἀκολασίαν, ἐκκεντρικά εὐειδῆ, στό ὠραῖο σφρίγος τοῦ πνεύματος, στό φίλιον φῶς τῆς ψυχῆς, ὄνειρα θανάτου καί ἀπολαύσεις τῆς καρδιάς μέ τό ἐναποτύπωμα τῶν δακτύλων στήν πορτοκαλί ροή τῆς σελήνης. Τόν αἰσθάνομαι στίς ὀπτασίες τῆς εἰδωλολατρίας του, σέ πεντάγραμμα εὐδίες, ἀναπόδραστα ἀνέφικτο, θρυλικό, φωνῆεν ψυχῆς, ἀλλιῶς τά θαλάσσια ξύλα τοῦ ναυαγίου θά μαρτυρήσουν ἐναντίον του, κύματα μαῦρα θά τοῦ πάρουν τήν ψυχή, τήν πολλήν του δαψίλεια, ἴσως τήν περηφάνια πού ἀγαπήσαμε. Κι ἐνῶ οἱ νιφάδες ὡς πυκνές φάλαγγες στά μαῦρα θάλιώνουν κύματα, χλωρό τό φῶς τοῦ λύκου, ἄσπιλον καί ἄχραντον, στούς χίλιους ὕπνους στά μάτια τῶν ἀγγέλων, φῶς πού κελαιδεῖ χαρούμενο σέ κρύπτες καί βάραθρα, ἀνήμερα ὀμνύοντας τῆς ζωῆς, ὁμορα τοῦ ὀνείρου, φῶς πού αἰθριάζει μονῆρες σέ λόφους καί οὐρανοῦς ἐπ' ἀμοιβῆ τῆς σελήνης, φῶς πού τό σκότος καθαίρει τῆς ἐκκλιψίας καί τήν αἴγλη ἠδύνει ἰάμβων ἐπιμαρτύροντας. Φῶς μέ τίς μαγγανεῖες τοῦ

σίτου στά ρίγη πλωτῆς πεδιάδος τό δεινό ξέροντας
αἴνιγμα, γραφή καλλωπίζοντας, θάνατον.

Θά φροντίζει φωτίζοντας ιδεωδῶς τήν περίμετρον
τῆς κάμαρας ἀπό τούς μέλλοντες κινδύνους, ρήμα-
τα θά ἀφυπνίζει ἀλάθητα στήν ψυχή, ἀμύθητες μέ-
ριμνες στό κορμί του. Τήν ἐρασιτεχνία τῆς ζωῆς ὡς
ἀρμόζει σέ Θεσπρωτό φαροφύλακα, τόν δικό μας,
τόσο ἐλεγειακά πεινασμένο ἀπό τήν ἰδιοφυϊάν του.

Σέ ὄνειρεύομαι εὐσκιο μνηστήρα μελαγχολίας
στή θάλασσα, πολέμαρχο μέ γιλέκο χρυσαφί, πλη-
γές εὐάριθμες, καί ποικιλόχρωμες φωνές πηδαλιού-
χου, στό χρυσότερο νά καλλωπίζεσαι ὄνειρο, φύκια
ἀγράμματος ὠραῖος τῆς λύπης σου, μακρινά ξα-
κουστός, μ' ἄρματα τῆς Σιδῶνος λαγνεΐα τοῦ Μπάυ-
ρον, εὐάνεμη χαρά σταριοῦ στά χεῖλη, μ' ἓνα κῶμα
Ἰουλίου στό κεραμιδί πουκάμισο, εὐωδιά ξύλου
γραφή δίκοπη, πεντάτευχα σχεδιάζοντας κάλλη στό
στῆθος, νερά τῆς πέτρας χνούδι τῆς τρυγόνας. Σύρ-
ριζα τῆς αὐγῆς στήν κλίνη τῆς θάλασσας, ξεστήθωτο
στόν ὑψικάμινο πόθο σου στά μάγια τῶν δαχτύλων,
στό ρίγος τῆς ἀφῆς, στά ἄπιστα δίχτυα σου.

Καί τό φῶς συνομιλία εὐωδιᾶς καθῶς ὑψιπετῶς
πολυχρωμεῖ τό ἔαρ, ἔχει τόν ρεμβασμό νά κουρταλεῖ

ἐπιθυμίες καί τό γνωρίζω, σέ κατωφέρειες λόφων μέ γήινα πάθη, φύλλα σύσκια, στήν ὑγρασία τῶν κήπων τίς ἐσπέρες.

Φῶς θεληματικά Ἄωο πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ματίς, καταιγίδα ἀπό δούρειες μεταβολές τοῦ ὀρίζοντα, ἄμπελο πού εἰσέρχεται στό κρασί, ἄλικη ἡδονή ἀπό δενδρύλλια μυροβόλα.

Φῶς ἐξιλεωτικό τῆς Ἰλιάδας, μίαν ἄγρια φορά στό μέλλον, σέ συστάσεις πυρκαγιᾶς μέ εὐφροσύνη ἀλαλαγμῶν συγκομίζοντας ἄνοιξη, ἀπουσία ὑετῶν σέ πεδιάδα προσπιακή μέ τόσα δῶρα.

Ἵστερόγραφο: Φίλτατε Πολυδεσκη, νά μίν τό ξεχάσω. Μία ἐξαιρετική λεπτομέρεια πού ἴσως ἀκουστεῖ, ὡς λεπίδι ἀρχαγγέλου ἢ ἐφιαλτικά ὠραῖο αἶνιγμα. Κι ἔχε στό νοῦ σου πάντοτε, μ' ἀκοῦς, πώς: ἂν ὁ ἐγκάτοκος τῆς κάμαρας καί ἡ καλή του ἔχουν ἄθροισμα ἡλικίας πού ὑπερβαίνει τά ἑβδομνηταεφτά χρόνια, τότε ὁ μαγικός αὐτός ἀριθμός μετατρέπει τό λίπος τοῦ λύκου σέ νεράκι, ἀβλαβές ὕδωρ καί τό φῶς πού κοπιάσαμε ἀτυχῶς πάει περίπατο.

Ἔτσι, λοιπόν, εἶσαι ὑποχρεωμένος νά διαλέξεις ἀνάμεσα στό φῶς τῶν ματιῶν τῆς ἀγαπημένης σου καί τό φῶς ἀπό τό λίπος τοῦ λύκου.

Δέν σέ φοβᾶμαι. Εὐελπιστῶ στή σοφία τοῦ πι-
κραμένου φίλου μου.

Ἔρρωσο. Σέ φιλάμε σταυρωτά

Ὁ φίλος σου Ἰσίδωρος καί ἡ Ἀριάδνη

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσο

Ὁ φαροφύλακας σφραδάζει μεθύων ἐπὶ τῶν ἡδυπαθῶν κυρτώσεων τῆς γραφῆς, ὑπὸ τοῦ λιχνίτου ὠχροκύανης μελάνης. Βραδέως τὴν βοστρυχώδη ἀνεγείρει κεφαλὴ του ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν. Τὸ μελιχρῶδες πρόσωπον πάσχει ἀμνηχανίαν ἰοβόλον, αἱμάσσουσα ἔκπληξιν, ἔντρομον αἴνιγμα. Ἴα πίπτουν ἀπὸ τὰ σύννεφα, στήμονες στά γυμνά του στήθη, ἢ ρέμβη ἐκδιπλοῦται πλησίον του τῆς καμπύλης ἀρτιότητος τῶν λόφων.

Μία μεγάλη μαίνεται πυρκαγιά στὴν ψυχὴ του. Τὸ κεφάλι του ἔγινε κυπάρισσος πένθιμων σπουργιτιῶν, μαγικό λαγούμι γιὰ κακά μαντατά, πηγᾶδι ὅπου ὑψώνονται καὶ ἀντιμάχονται κρότοι. Τίποτε δέν γνωρίζει πιά! Τὸ στῆθος του σάν κυψέλη βουίζει μέ χρυσές μέλισσες. Τὰ δόντια του κρούονται, κουρταλοῦν.

Ἀθυμίας μελαγχολία ταπεινὴ κατέχει τὸν ὀρίζοντα, ποὺ μέ αὐταπάρνησιν τὸ ἀκροτελεύτιον καπνίζει κόκκινο ἑσπέρας εὐγενικῆς. Τὸ ὠχρόν ἡμίφως τῆς ἡμέρας, ἢ φαιότης τῶν βράχων καὶ τῶν νεφῶν καὶ τῶν ὑδάτων στά περιστρεφόμενα ναυτίλονται φῶτα τοῦ φάρου. Γλᾶροι μέ τὰ ἡμιστίχια φτερά τους σ' ἕναν σκιώδη πετοῦν οὐρανό.

“Ολα φαντάζουν πένθιμα, ὅπως ἓνα κοιμητήριο πού ξέχασε τά κυπαρίσσια του σέ μία φαντασμαγορική φυγή.

Αἴφνης θυμήθηκε τά λόγια ἑνός καλοῦ του φίλου. Ἐνας χειμώνας, χωρίς φειδώ λύπης, ἀναμαλλιασμένος καί ἄγριος, ἀπαιτεῖ τά φαντάσματα μίας γοητευτικῆς ἀπελπισμένης πολυσέλιδης ἐπιστολῆς. Μόνον οἱ χαρακτῆρες εὐκλεῶν γραμμάτων στό λευκό ἄβατο χαρτί μᾶς σώζουν ἀπό τό χιόνι καί τήν ἀπουσία παρηγορώντας τό εἶναι μας.

Ἦξερε τώρα ὅτι ἡ ἐπιστολή αὐτή ὑπῆρξε ἐπίδεσμος ἀνοιχτῆς πληγῆς, ἁγία αὐτοπεποίθηση ἀπεγνωσμένου σαρκασμοῦ ζωῆς ματαίας, νανούρισμα πού τόν ὕπνο πολλαπλασιάζει τοῦ παιδιοῦ, σταγόνα αἵματος, δικαστής τῆς λίθης καί τιμωρός, θυμίαμα τοῦ αἰσθήματος, πυρίτις πού ἐξερράγη ἐν τῇ λυπομανίᾳ τῆς φαντασίας του, γλυκυτέρα μορφῆ ψυχῆς θεραπεύουσα τήν διάνοιαν, ρουμπίνι κόκκινο σέ ἀπέραντο ἀνθρακωρυχεῖον.

Μία ζωή χάλασε στά ἀνέλπιστα, θαλασσοδέρνεται ἀλλόφρων ἀπό τή μεριά τοῦ κακοῦ, στίς ἀναμνήσεις, στόν χειμωνιάτικο ἀγέρα, μέ πεινασμένη ἀδεξιότητα στά γραφικά του ἀποτυπώματα, ἀδιατάραχος μέσ στή μεγάλη θλίψη ὕστερα ἀπό τόσα

καί τόσα, θίγοντας ιστορίες ἀλλόκοτου ἐνδιαφέ-
ροντος, μέ χίλιες λεπτομέρειες ἐπουσιώδεις, ταυτί-
ζοντας τά χέρια του μέ τόν ἄνεμο, τή ράβδο τοῦ
τυφλοῦ, μιλώντας μέ τούς ἀγγέλους στά πλατύφυλ-
λα μεσάνυχτα γιά τό φόβο καί τήν ἀγάπη, περιδι-
νούμενος στή μελαγχολία τοῦ πένθους, μέ μάτια
μετέωρα κι ἓνα κασκέτο μαβί, ὕφος γυαλιστερῆς
κουρούνας, στάζοντας κρασί στό χῶμα, τίς ψυχές
καλοῦσε τῶν ναυαγῶν, καίγοντας μνήμες καί λέξεις.

Ὁ φάρος τή λύπη του οἰακίζει στ' ἀστέρια.

Αἰσθάνεται βυθισμένος, χωρίς ὄνειρα, στήν ἔρημο
τῶν ἀνέμων, στήν ἀτίθαση εὐωδιά ενός ἑκατό-
φυλλου ρόδου. Τά μάτια του ἀνοίγουν ἀπεγνωσμένα
σάν αἰσθησιακά βερνίκια, στάζοντας ρακί πού πί-
νουν οἱ νυκτόβιοι σέ δρόμους ὀλέθρου μέ σιωπή
ὑποπτη. Ὁλοφύρεται τή ζωή του ἡττημένη, καί κα-
θώς λιποψυχεῖ ὑπέροχα λευκά νοσταλγεῖ ἄλογα στά
λιβάδια τῆς Τύμφης σάν ἐραλδικές τριήρεις στήν
ἀφρόεσσα θάλασσα.

Μέσα του ξετυλίγονται καταρράχτες. Τό τρυφε-
ρό του χέρι, ντελικάτο μῶβ λουλούδι, ἔπνιξε κύμα-
τα καί δολοφόνησε ἄστρα στίς ξέρες τοῦ ἰωδίου. Ἡ
θάλασσα τυφλή πιανίστρια ὑπέροχες ἔπαιξε μελω-

δίες στίς πλευρές του. Σάν τούς κάλυκες φθίνει τῶν
ρόδων.

Τά χεῖλη του εἶναι πρησμένα ἀπό θυμό καί φα-
ντασιώσεις. Ἦξερε πώς τόν παραφύλαγε παντοῦ
τό ἀπερίφραστο τῶν κυμάτων. Ἔτσι, γυμνός ἀπό
οὐτοπίες, μ' ἀλατισμένες κνήμες, ἰώδη σφυρά, μέ
ἐπιδερμίδα κίτρινη, περιπατεῖ. Τά ἐκηβόλα τόν σέρ-
νουν κύματα, μώβ σύννεφα, πολύ μακριά ἀπό τη
μοίρα του, μέ δυό χελιδονόψαρα στά βλέφαρά του
τά κλειστά.

Ἄλλά ἡ προκυμαία σήμερα κυανή, σχεδόν βαθυ-
πράσινη, σκοτεινή καί αἰνιγματική, στήν ἐφήμερη
αἰδῶ της, πνίγει τά βήματά του, γυρίζει ἐντός του
τή μακρόθυμη μελαγχολία της.

Βημάτισε ἄπειρες φορές, σ' αὐτήν τήν προκυ-
μαία γιά νά αισθανθεῖ μέ ἀγαλλίαση τά χρώματα
τῶν ἄστρον, τά λαμπρά ψάρια τοῦ βυθοῦ.

Ἐκεῖ, στόν πανύψηλο φάρο, ἀνάμεσα στίς πελεκη-
μένες πέτρες, μουσκεμένες ἀπό τήν ὑγρασία, εἶναι
κρυμμένο ἓνα ἰδεῶδες φάντασμα. Κάθε βράδυ πού
τό φῶς ἐπιθεωροῦσε τοῦ φάρου, βάζοντας στίς
πέτρες τό αὐτί του, τά ἐκκωφαντικά ἄκουγε βήμα-
τά του καί τό νοσταλγικό τραγούδι στό χάος τοῦ
ὠκεανοῦ. Ἦξερε ὅτι ἡ ἰαχή τῆς σαγήνης ὡς νυχτερι-
νή τόν προστάτευε προσευχή.

Συλλογίζεται ὅτι αὐτή ἢ ἀνάγνωσις ὑπῆρξε παντο-
τινή, δέν ἔμοιαζε μέ καμία ἀπό τίς ἄλλες καί ἢ δα-
πανηρή ἀθυμία του ἐξαιτίας της, ἄψογα ὠραία, ἕνα
θαῦμα.

Αἰνιγματικός στό θελκτικό του μειδίαμα καυχι-
έται γιά τήν παραστρατημένη του ζωή, τήν θείαν
ἐνθυμούμενος δωρεάν τῆς κραιπάλης, ἐνήδονα πε-
ριλάλπτος, ἐράσμιος, σέρνει μέ ἀνία τῆς μοναξιᾶς
του τό μαράζι.

Βαρέθηκε νά διαβάζει τόν οὐρανό καί τ' ἄστρα,
μίαν ἀνέλπιστη εἶδηση ἀπό τίς παρελάσεις τῶν
καραβιῶν μέσ στή δεινή λύπη τό εἶδωλο θροεῖ τῆς
νεότητός του, οἱ γειτονεύοντες φάροι, τά φαντάσμα-
τα τῶν ναυτικῶν, ἀναμοχλεύουν τά σκέλεθρα τῆς
φαντασίας του.

Ἡ θάλασσα στή σάρκα του ἐπάνω ἔχει μείνει,
γιά τήν ἐξιστόρησιν τῶν ἀπροσδόκητων λαθῶν τῆς
ἀγαλλιάσεως τῶν κυμάτων, κάποιες ὑποψίες μικρῆς
φώκιας, τούς φόβους καί τά αἰνίγματα τῶν ἄδειων
ἡμερῶν.

Ἐσπέρα θαλασσινή λάμπει καί τόν φυλάσσει, ἢ
νύχτα του εἶναι πάντα σκληρή, οἱ ναυαγοί μποτίλιες
στοῦ ὠκεανοῦ τά ἐρέβη.

Ἄλλ' ἀγαποῦσε πολύ τό πέλαγο, τήν ἀρχιτεκτο-

νική τῶν σύννεφων καί τῶν караβιῶν, μ' εὐλάβεια καί ἀπέραντο οἶστρο, μέ τή χαρά τῆς μελαγχολίας μέσ στά μάτια, τρεκλίζοντας σέ κάθε φράση τῶν κυμάτων, στή λύπη τῆς ἐξορίας, στήν τρικυμία τερπόμενος τῶν ἐνοχῶν καί τῶν αἰσθήσεων, στήν πλήξη τοῦ ὕψους, στήν σκοτεινή σάν μνήμα προκυμαία του.

Μέ τά ἀραιά του μαλλιά κι ἓνα δάκρυ τοῦ πελάγου στά γένια του, ἐπήγαινε λάφυρο κάθε ἀνέμου στήν φαρμακερή καπνίζοντας πίπα τά συμβάντα τοῦ χρόνου.

Ἄνιδεος τελικά στούς ὀρίζοντες σάν πρόσωπο σέ εἰκόνα.

Κομῆτες καί περιστρεφόμενα φῶτα τοῦ φάρου σ' ὅλη τή ζωή, γυναῖκες ἀσημένιες. Στό φῶς, τό χιόνι, τά ἴσπια, καμμία ἐλπίδα καί πνεῦμα ὀργῆς, στά ἐρωτηματικά τοῦ ὀρίζοντος, στά τριαντάφυλλα τῆς ἄμμου στραμμένα στόν οὐρανό, τή σπάνια ὀμορφιά σπασμένων караβιῶν.

Γνωρίζοντας ὅτι ὅλα θά χαθοῦν.

Παραλαοῦσε σφίγγοντας τά δόντια στόν ὄρκο τῆς ἐρημίας, τούς ἦχους τῶν ἐρώτων, τήν ἀγάπη τοῦ πυρετοῦ. Τά πέρατα ψαύοντας τῆς νυκτός, τό

μόχθο τῆς ζωῆς κῶμα τό κῶμα, ἴσως τή νοσταλγία
πού ἔγινε λουλούδι ὄνειρευτό, μία ψιλὴ μεθυστικὴ
βροχή στὴν προκυμαία σάν κατάσπρα σέ τελευταῖο
ταξίδι πουλιά καί λιτανεῖα.

Περνοῦν φαντάσματα μέ ναυτικά χιτώνια, μνη-
σίκακη πυξίδα καί κρίνα, κοράλλια καί γιούσουρι,
ἄγιοι πού ταξίδεψαν τὰ πάθη τους χτυπημένοι ἀπό
τό βλέμμα τοῦ Αἰ-Νικόλα, σάν πυγολαμπίδες στὴν
Ἀτλαντίδα τή μακρινή. Γύριζαν τό πλευρό στὸν ὕπνο
τους, στὴν ἐρημία τῶν πόνων ἀνάλογα μέ τό κρασί
καί τὴν ὀνειρώξη, ἐνῶ καρδοκοῦσε ἡ σελήνη μέ-
σον ἰστίον, καί τὰ λόγια τους χάραζαν στὴν πρύμνη
τρέμοντας τό χέρι τους ἀπὸ μία τυφασία λιγωτικὴ.
Στά μάτια τους μέ τσαμπιά βροχῆς ἀγκυροβολοῦσε
ὁ θάνατος. Ὁμως ἀγία τρευτὴ ἡ καρδιά στά βάσανα
τόν ἤθελε τόν κόσμο καί τή ζωή.

Παρά τις ὀδυνηρές σκέψεις ἐπερπατοῦσε μέ εὐεξία,
ἐξάλλου ὁ ἀπόηχος τῶν κυμάτων ἔφτανε στὴν ἀκοή
του φορέας εἰρήνης. Ἐξαφνα μύρισε τὴν εὐωδιά τοῦ
ξύλου ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τῆς κάμαράς του. Χωρίς
νά τό καταλάβει, παλεύοντας νά βρεῖ ἓνα τέλος στὴ
δεινὴ μέρα, ἄλγη διανύοντας πλησίαζε στό καταφύ-
γιό του. Ποιὸς ξέρει, μονολόγησε.

Μέσα του συζούσε ή περηφάνεια, τό θυμωμένο παράπονο τῆς ἀλαζονείας, ή ἔλξις τῆς ὕβρεως, αὐτός ό αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός, καταγιίδα καί ἀστροπελέκι ἀρπαγμένη ἀπό τ' οὐρανοῦ τό ἄγνωστο.

Χάνονταν στό χρόνο ἐλεύθερος ἀπό αἰσθήσεις, ναυάγιο πάμφωτο, χωρίς τί βοήθεια κανενός, στίς ἀτσαλάκωτες ἀκτές, στό δάκρυ πού ἀνέβαζαν οἱ τρικυμίες, στά πέτρινα φουγάρα τῶν λόφων μέ τίς πεντε χίμαιρες σέ μία κάποια πεταλούδα μέ μαύρα καί κίτρινα χρώματα, τάλας ἐναντίον τῆς μοίρας του.

Ἀποροῦσε ὅμως πῶς πρωτοφύτρωσαν τόσα βάσανα, τί μήνυμα ἔπεμπαν τά πάθη, κι ὅσο τό μελετοῦσε ξεχνιόταν βλέποντας τήν κάμαρα πού τήν συνέχιζαν στόν οὐρανό τά σύννεφα. Φτάνει ό ἦχος ἀπό τά δελφίνια πού βολτάρουν ἔξαλλα μέσα στό κυανό. Δυό καϊκια ἔπλεαν στό πέλαγος δίχως καπνό καί ἰστία. Ἀκήρυχτη εὐωδιά ρίγανης ἀποτολμοῦσε νά βαφτίσει τόν ἀέρα. Χτυποῦσαν παράνομα τά ὄστρακα μελωδία γιά τίς ἀντιφεγγιές τοῦ βυθοῦ. Πράσινη χειρονομοῦσε ἀνταύγεια τό χρώμα τῆς συκιᾶς, σκουριά τό ρόπτρο, ὅταν τήν πόρτα ἀνοιξε τῆς κάμαρας χωρίς σπατάλες θορύβου.

Ἡ κάμαρά του μέσ στήν ἀπόλυτη ἡσυχία ἐνήμερη τῆς μοναξιᾶς καί τοῦ πόνου, δυσδιάκριτη τοῦ θανάτου, εὐχαριστημένο καταφύγιο ἁγίου ἀναχωρητῆ, τούς κόμπους ἔλυνε καί ἔδενε τῆς ψυχῆς του. Λαβωματιές καί ἀποκυήματα ὀνείρων. Ὠραῖα ἄρρητα ἀνεκμυστήρευτα.

Πάτωμα ἀπό δεκάρες σανίδες καστανιᾶς, καρφωμένες μέ ἀτσαλένιες πρόκες γιά νά μὴν πετσικάρουν ἀπό τίς συχνές ἀλλαγές τοῦ καιροῦ, μέ ἀπλωμένες πάνω τους διακριτικά πολύχρωμες κουρελοῦδες καί μεταξωτά χιράμια πού κόρη ὕφανε χωρική, πρὶν ἐνηλικιωθεῖ καί τίς ὥραῖες ξοδέψει κατά λάθος ὀρμές σέ πρῶτο ἔρωτα. Στό κέντρο της δέσποζε φαρδύ σιδερένιο κρεβάτι μεσαιωνικῶν θρύλων, χρησιμοποιηθέν ἀπό κωνηγητές πειρατές, πού τόν φλογώδη ἐνθυμεῖται βιασμόν Μαροκινῆς πριγκίπισσας, ἀρώματα μεθυστικά καί καλέσματα ἀναμνήσεων. Κάτω ἀπό ἕνα ἀπέραντο σαρακοφαγώμενο τραπέζι, σωρός λευκῶν κοκκάλων φάλαινας, λείων καί στιλπνῶν καί στή γωνία πρόχειρα ἀφημένη μία νταμιτζάνα τσίπουρο, μπουκαλάκια μέ ἀπόσταγμα κρανιᾶς σπάνιο καί χρυσά φτερά ὠραίων θαλασσινῶν πουλιῶν ἀπό ἕνα πορτοκαλί ἀναδυόμενο φῶς.

Καί δεξιά στά βάθη ἡ χιονιαδίτικη κασέλα του,

τή σκουριά σμιλεύεται τοῦ πεπρωμένου, φαντάζει
ἐξαίσιον λάφυρον, ἀπό τόν κάτω κόσμον ἀναμονή. Ἄλ-
λαξιές ἐπιστρέφει, πόθους, δωροδοκίες ζωῆς, τήν
ώραία ἡμέρα τῆς δημιουργίας της, περιπόθητο πει-
νάει φῶς ἀπό παλάμης ἐπίσπευση, κυματισμό ἀνα-
πνοῆς, ἀέναους ἐνθουσιασμούς τοῦ σώματός του.
Μαθημένα στοχάζεται τά χέρια του στό φῶς καί τά
τριξίματα πού ξεχύνονταν ἀπό μέσα της.

Στούς τοίχους οἱ φωτογραφίες μισοανθίζουν θαμ-
μένη γοητεία, ἀλίμονο παρελθόν, παλιές αἰσθήσεις,
ἀρυτίδωτο συμβαίνουν ψέμα, πολύ παλιό καιρό,
ἀναβοσβίνουν ἦχους, μυρωδιές, κυανό χρυσάφι
ζωῆς, ποικίλα ξεθωριάσματα.

Κι ὕστερα κλαῖνε τό κλάμα τῆς ζωῆς τριγυρισμέ-
νες θάλασσα.

Καί μία λιθογραφία, μέ κορνίζα ἀπό χρυσάφι καί
σμάλτο, ἠττημένων φαντάρων, πού κατηφορίζουνε
τούς δρόμους μέ τό πρόσχημα τῆς ἐξόδου.

Στό ταβάνι ἀπό ξύλο σκεπτικῆς δρυός, ἀναβο-
σβίνουν μάτια ἀργοπορεμένων ψαριῶν, ξεραμένοι
μπακαλιάροι. Τά λαμπερά εἰσβάλλουν χρώματα τοῦ
βυθοῦ τους.

Θυμούς τῆς νύχτας καί θρύλους στό ἀνοιχτό

φθέγγεται παράθυρό του ή θάλασσα, φυγαδευμένο του επιστρέφουν χρόνο οί στεριές, κοῖλα παλιῶν πειρατῶν, κοράλλια, κάτι ἀπ' τά ἀρχαῖα του μυστικά τό πράσινο, καί μία νεραίδα ἄγνωστης γενεᾶς πού κρατάει ἀσφόδελους.

Παντοῦ ἐνεδρεύουν φαντάσματα, ὁ ὠκεανός τῆς ἐρημιᾶς, καί τό εἶδωλό του στόν αὐτόπτη μάρτυρα, τόν ραγισμένο καθρέφτη, κρατώντας λάμπα πετρελαίου ἀδημονεῖ στή σκιά караβιοῦ, ἀνεξιλέωτο θάνατο.

Ἔχοντας στήν τσέπη του ἀσήμαντες νοτες καί μάνητες, μία πεθαμένη φύση καί ἐρωτηματικά.

Ἀσυναισθήτως στό ἀνοιχτό του παράθυρο περνοῦσε ὁ βασιλιάς τῆς Ἀσίης με ἄσπρο ἀδιάβροχο στό κουπί δεμένος μέ τή μελαγχολία τῆς ὀμορφιᾶς στά χεῖλη, σ' ἓνα περίλυπο σύμπαν.

Ἦταν ἐπικραμένος. Τυφλός. Μιλοῦσε μέ Θεό καί μέ διάβολο. Βραχνά πονεμένος. Χωρίς ἀπάντησι χωρίς ἠχώ. Σιωπή. Μήτε οί λέξεις. Δέ θά βρεῖ πιά τί γαλήνη. Γύρισε πίσω στή μέθη, τήν πνευματική του ὕφεση, τό σκοτάδι, τήν ψυχική του ταραχή. Στίς φλέβες τῆς μελαγχολίας, ὅπου ἐγκατοικεῖ, ἀπελπίζοντας τό εἶναι του.

Ἐκεῖνο τό βράδυ τό σῶμα του μεγάλωνε ἑξακολουθητικῶς, τόν ξεπέρασε ἀναφανδόν, εὐγλωττο μέ τά τραύματά του ὑψώθηκε ὡς τό λυκόφως, ὅλες γέμισε τίς ξέρες τοῦ φάρου, ὄνειρα στολισμένο χρυσά, θύελλες, χάλκινες φτεροῦγες θανάτου. Ἐνα μεταξένιο θροώντας φτερό μαῦρα ψέματα.

Τό μάτι του ἔπαθε καταρράκτη κόκκινα σύννεφα.

Ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ ἄγγελος τόν νανούρισε τοῦ πεπρωμένου του, μέ τήν ἀκοίμητη σιωπή κι ὅλο τό βρόντο τοῦ ὠκεανοῦ, τούς ἀντίλαλους τῶν κυμάτων, τήν μποτίλια τοῦ Ρεμπώ πού σκούζει στούς οὐρανοῦς ὡς σάλπιγγα ὀρεινῆς πυροβολαρχίας, μία σταγόνα κυανοῦ κύματος φτασμένη ἀπό τό Λιβυκό Πέλαγος χάιδεψε τόν κρόταφό του, λήθη τά χαμπλωμένα φίλησε βλέφαρα, τό ἀλάτι τῶν χεριῶν.

Οὐράνιες ἀνάσες ρόδου εὐωδίασαν τό κρεβάτι, ἡ ὄδυνη τοῦ πνεύματος τά σεντόνια του.

Τό σῶμα του
ισχυρίζεται ἀπό ἔνστικτο τό μῶβ τῆς Παναγίας
ἀριθμούς καί ἄνθρακες γυναικῶν
χρυσή ἐγγίζεται μελάνι σέ λευκή σελίδα
νέφη ξαναβρίσκει καί ὕπνους κύματα
ἀγριολούλουδο πού ταξιδεύει στίς θάλασσες.

Τό σῶμα του
μέ τήν ὄχρα τῆς σελήνης στόν ὦμο
αἴσθησι ἀνερμήνευτη
ριγηλό φθινόπωρο στίς γραμμές τοῦ ὀρίζοντος
ὑποχθόνιες προωθεῖ σκουριές λύπες καί ὄνειρα
μέ τήν κυανή ἄχνη στά μαλλιά
σκαλί σκαλί ὡς τό ἄπειρο.

Τό σῶμα του
ύλακή τῆς νύχτας ὅλο ἐρείπια
θραῦσμα γαλαζωπό σέ κρῆνες καί ἀετώματα
μουσική ἀπό κέρας πού ἐκδικεῖται τόν ὕπνο του
σάπια βάρκα μέ στεναγμούς ναυαγῶν φτυσιές
σκύλων.

Τό σῶμα του
ἀνθισμένες λεπτομέρειες σκοτεινό κι ἀνέφικτο
ὡς θρύλος
ἀνάπαιστος πού μέ τρυφερότητα λουλουδιοῦ

στό παρελθόν έγγραφη
στόν κίνδυνο τῶν βράχων στῆς θάλασσας τήν ἠχώ
στίς ἄρρητες δεισιδαιμονίες τῶν οἰωνῶν.

Τό σῶμα του
ἐπαίσχυντη μοίρα λαλιά καί σιωπή
ύλακή ὀνείρων
μ' ἀτέλειωτους κυματισμούς εὐωδιᾶς
στό φαρδύ κρεβάτι

τό ἐρημώνει μέ τά δάχτυλά του ὁ χρόνος.

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Χαμήλωσε τά βλέφαρα. Ὁ χειμώνας καί οἱ φόβοι
του τόν τρόμαζαν πολύ. Ἀπό τό φῶς τοῦ λύκου καί
τό φῶς τῶν ματιῶν τῆς ἀγαπημένης του λαχταροῦσε
τόν παράδεισο, τήν ἐπωδό τῆς ζεστασιᾶς του.

Ἄγγελοι ροβολᾶν πάνω στά κρύα κύματα.

Ἐτσι ἀποκαρδιωμένος μέ κατάκοπο κορμί στήν
ἀγκαλιά ἔγειρε τοῦ Μορφέα, ἀνέλπιστα στή γλυκύ-
τατη δίνη τοῦ ὕπνου. Ἀρχίζοντας ἀπό τίς ὄχθες τῆς
συνείδησης καί τήν καρδιά εἶδε τό ὄνειρο, σάν γύ-
ρισμα ἀντίστροφου τραγουδιοῦ ἢ τήν παλιότερη
ἀνάμνηση τοῦ πεπρωμένου του.

ΛΥΚΟΣ

Καθώς προβάλλει ἡ αὐγή
στό πεντάγραμμο τῶν λόφων στίς ἄπατες λαγκαδιές
κυανή σάν δηλητήριο στὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ,

μέ ὑπέροχες βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα του
βηματισιές

ταλαντεύεται ἐπὶ τῆς ὀσφύος του
ἐκτεθειμένος καὶ ἀσκεπής ἐπάνω στά βρεγμένα φύλλα
Ἐνδυμίων τῶν γρύλλων πλὴν θρῆσκος τοῦ αἵματος,

τὴν ἐμβρίθεια γυμνάζοντας τῆς γεύσης του
ψιθυριστὰ λατινικά ἀπὸ πευκοβελόνες.

Οἱ ἀποστάσεις, οἱ κοιλάδες μεγαλωμένες μέσα του
μέ τίς γαλαζοκόκκινες σκιές.

Ἐφηβείες φορτωμένος καὶ νεότητες
ἀπὸ τὴν ἄκρη ξεχύνεται τῶν ὀνείρων
μέ στιλπνὴ πυρέσσουσα σάρκα

μ' ἓνα μετάξι κόκκινο σβήνοντας πίσω του τό

σκοτάδι

καθὼς νιφάδες χιονιοῦ

εὐλαβοῦνται τὴν γλῶσσα του

σάν εὐωδιά μέντας στὴν πεζούλα τοῦ ξεροπήγαδου.

ΜΑΛΛΟΝ ΣΤΕΡΝΟΠΑΙΔΙ

Καστανός καί κόκκινος μέ μαλλί φωτεινό
καλογερικό γένι
τό υπέροχο γαλάζιο τῶν φλεβῶν
ἡ πληρωμένη γλῶσσα του παίζει
μίαν ἄγρια ρομαντική μαζούρκα

θηρευτής ἡδονῆς μέσα στό αἶνιγμά του
μᾶλλον στερνοπαίδι·

τήν ὑπαιθρη ράβει ὀρμή του στήν ὀμίλη
μουστάκια μεταξωτά ἀνεμίζοντας καί δόντια
φλογισμένα
ἓνα κομμάτι κίτρινο ὕφασμα στά γόνατα.

Φθινοπωρινός ἔβραζε μοῦστος στό κεφάλι του
ἐνίοτε ἄλλες διάβαζε γραμμές κομητῶν
νά ἀγοράσει δῆθεν τό κρατίδιο τῆς Κομμαγηνῆς
μέ ρόδα μᾶλλον καί ροδιές
τό μαχαίρι τῶν λέξεων ἢ τήν ἀθυμίαν ληστῆ
χωρίς λουλούδι καί ντουφέκι.

Δέν ἤξερα ἄν τό μαῦρο εἶχε παγώσει στά μάτια του
στή γλῶσσα του κυκλάμινα καί βρύα
ψιθύρισμα δοντιῶν παρόμοιο μέ παιδικές
φυσαρμόνικες

νά όλολύζει σελινοφώτιστα βάλς
καμπάνες κυανές κυριακάτικου πρωινού
ἐν αἰθρία.

“Ὀλη χρυσός ἡ περίτεχνα κυματώδης
σάν πετραχίλι τοῦ παπαῦ οὐρά του.

Ἐρημίτης ξυπόλητος, γαλάζιο πολλαπλασιάζει
τίς νύχτες φεγγάρι
ἐρημιά τῶν ὀνείρων
τοῦφες τοῦφες λυπητερά γαβγίσματα στό δρόμο
τῆς σελίνης.

ΜΕ ΑΘΥΜΙΑΝ

Κατάμονος μέ ἀθυμίαν ἄγριες νύχτες
κοιμήθηκε τοῦ χειμῶνα
ἔχοντας γιά προσκέφαλο
τά χοντρά φύλλα τοῦ λεξικοῦ του
φύλλα καστανιᾶς
ἐνίοτε ἀτσαλάκωτα ὠραῖα ὑφάσματα.

Ὁ λυρισμός ὀλότελα ἀνθίζει τή μορφή του.

Μεσάνυχτα κάθετα σεληνιασμένα
Ἵπερίων τῆς βυσσιניᾶς καί τοῦ κέδρου
ὑπῆρξε τό φόβητρο τῶν τσοπάνων καί τῶν
κοπαδιῶν

εὐλαβικά τηρώντας τῆς ὀσφρήσεως τό ἔθιμο
φειδώ, πνεῦμα λήθης μοίρασε στούς κυνηγούς·
κόκκινα ἐντυχεύοντας σύννεφα
Ἰούδας τῆς σφαγῆς δέν ξόφλησε ἀκόμη τό αἷμα του.

Πότε ὁ οὐρανός φλέγεται
κοιμώμενα σκυλιά ὑλακτοῦν στρέφονται
θυμόν τέρπονται
ξυπνάει ὁ θάνατος
καί διασταυρώνεται μέ τόν ἔρωτα.

Στὴν αἱματώδη δίνη τοῦ ὕπνου
τίποτα δὲν γνωρίζεις πιά.

Ἐνῶ ἐκ τῶν σιαγόνων αὐτοῦ
ρέει
σιγαλός ἀπὸ αἷμα καταρράκτης

τά πάλλευκα ἀποπνίγων ρεῖθρα τοῦ πάγου.

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΕΠΙ ΜΑΤΑΙΩ.

Ταριχευτής σπάνιων λέξεων καί σφριγηλῶν
αἰσθημάτων

ἐρημίτης

γυμνασμένος ρομαντικός μῶβ σύννεφου
στά πλεγμένα κλαδιά καί τά τρίκλινα φύλλα
ἄπλιστα τίς εὐωδιές ρουφοῦσε τῆς νύχτας
καθώς στό μισό ἀγκυροβολοῦσε φεγγάρι
μέ στρογγυλό μάτι ἀγριεμένο.

Ἀγιάτρευτη ἡ διαύγεια τοῦ πρωιοῦ
τοῦ πάγωνε τά δόντια.

Ἐπέστρεφε

ἕνα προσπλιακό κρατώντας κουμάρι στό στόμα
ὄλο αἴγλη κι ὀμορφιά

ἱερή ἀκατανόητη ἔλξη

ἐπέστρεφε στά ὀρυχεῖα τῆς λύπης του
στά χρυσά ὄνειρα τοῦ μηδέν καί τοῦ τίποτα

ἡ ζωή του

μελαγχολική ἐπί ματαίω

μέ τό παιχνίδι τῆς πείνας τήν ἐμβρίθεια μονοκέρα-
του αἵματος.

Κληρονόμος τῶν φαντασμάτων μέ ὠρυγές
οἰμωγές ὀρέγεται τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν
τόν πορτοκαλί θάνατο κοντά του
πρόβατα μυρίζοντας δυνατά χαρτάκια καί
καραμέλες
πυξαριές κωφάλαες.

Τό ξέρω
χιονισμένο κλωνάρι κουτσουπιᾶς
χόρτασε γιά καλπνύχτα
ὥστε νά θάλλει ἐπιτέλους μέσα του
όλονύχτια τῆς Τύμφης παραδείσια γλωρότητα.

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΖΩΤΟΥ

ΤΟ ΛΙΠΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΗ
ΠΑΠΑΔΗΜΑ ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ ΧΑΡΤΙ
ΣΑΜΟΥΑ 120 ΓΡΑΜΜ. ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΕΚΤΥΠΟΝ. Η ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ
ΤΗΝ Θ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ-Π. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΕ. ΤΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΚΑ-
ΝΕ Ο ΜΠΑΜΠΗΣ ΛΕΓΓΑΣ.

ΕΚΔΟΘΗΚΑΝ 700 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2009.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ

Ζ. Πηγής 49, 106 81 Αθήνα

210 32 44 908, foinikas.gr@gmail.com

Επιμέλεια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

55207

KON